

Deník Markův

*Ten není rekem největším,
kdo udeřen zas udeří:
Ten velký, kdo byl oklamán,
a přec se nezpronevěří.*

*Kdo není schopen oběti,
ten lásky hoden není,
a špatný kněz, kdo sebe víc
než svoji oběť cení.*

*Sláb je ten, kdo ztratil v sebe vínu,
a malý ten, kdo má jen malý cíl.*

1.11.844 KL

Drávě sedím u písařského stolu a přemýšlím, co bude dál. Před několika dny ke mně přišel s vážnou tváří Wingu a oznámil mi s jeho důvěrně známým vážným tónem, že umím vše, co mi mohou zdi křášttera dát. Mé vcítění se do modlitby již dosáhlo takové úrovně, že mi již bůh přislíbil zázrak. Již zvládám etiku všech obřadů – křasického, půlroční slavnosti, vysvěcovacího jak pro laiky, tak pro kněze i na vyšší stupně svěcení, přivolávání ghilitha, vysvěcování místa, zbraně i předmětu, již jsem dostal řádový řetěz, umím docela obstojně bojovat s dlouhým mečem, šavlí, mečem obyčejným, sekerou, krátkým mečem, tesákem, dýkou i holí, kopím či obouruční sekerou. Dokáže velmi dobře plavat, jezdit na koni, v odříkání jsem stejně dobrý jako většina kněží a z mého chování je rozhodně poznat, že jsem kněz hrdého boha slunce. Za pár dní vyrážím. Sbohem křášttere...



8.11.844 KL

Do vzbuzení před úsvitem, modlitbě, ranní práci a poslední četbě si mě Wingu zavolal. Prý jsem byl požádán o pomoc jedné bardce. Dal mi popis bližší situace. Nějací dva dobrodruhoví hledají jednoho z našich kněží patřícího k řádu Aurionových bojovníků. Zajali ho stoupeneci Ynnar Rút. Dnes ráno prý vešli do jedné z jejich svatyní, zabil kněžku a svatyni vyhodili i s celým domem na Erinské třídě do vzduchu. Ta teď nejspíš vypadá jako úplně zkažená ústa s jedním zubem vyraženým. Jeden z těch dvou to nepřežil. Mám se s tím druhým zkontaktovat na domu č. 4 na Erinském nábřeží. Aurionův bojovník, Nepletu-li se, je toto řád hrdinů. Nevím proč, ale mám nepříjemný pocit, že jdeme zachraňovat dalšího z egoistických nafoukanců. Jejich arogantní chování vystupuje na povrch již jen jejich přítomností. Ještě se půjdu rozloučit s Terezou, Meliem i ostatními. Budou mi chybět.



9.11.844 KL

Se večer a já sedím v obývacím pokoji onoho domu. Dobrodruh, který zemřel, se jmenoval Markus, nebo tak nějak. Pokud vím, byl podřadným zlodějíčkem. Přežila pouze bardka Tillan. Dnes odpoledne, když jsem se s ní pokoušel setkat, ji vyslychal kněz Lamiusův. Večer prý byla propuštěna. Řekla mi, že neví, jak dál. Zatím půjdu spát, ihned po modlitbě.



10.11.844 KL

Dnešní den jsme se v pátrání posunuli o kus dál. Tuto noc se k nám vloupal nájemný vrah, člověk, jmenuje se Astel. Po krátkém boji, který mě stál šrám přes bok, byl omráčen a vyslechnut. Měl u sebe dopis podepsaný Ochráncem (pravděpodobně kdosi v pozadí, nikdo ho nezná). Po skončení úkolu se měl ohlásit u pultu u vysokého muže heslem YPSILON. Místo něj jsem do Pelíšku šel já. Za úspěšně vykonanou práci jsem dostal balíček, v němž bylo pět balíčků bílé drogy, tři zlaté a žádost o předání zprávy Petrovi v Meratu. Před chvílí jsem se vrátil z Pelíšku, zítra ráno za Petrem vyrážíme. Příští zápis asi bude následovat až po návratu, nerad bych deník bral s sebou.



13.11.844 KL

Betr byl dva metry vysoký barbar s velkou závislostí na snad všech drogách, které kdý celý Asterion vyplořil. Žil asi dvě míle východně od Meratu a měl pověst podivína. Přišel z jihu šířit sem nářazu v podobě bohyně Ynnar Rút. Ještě než nám zemřel v náruči, v troskách své alkoholem zničené paměti našel a vypověděl informaci, že svatyně jeho církve jsou či byly na Erinské třídě, hned vedle hospody U Koně, v městských lázních a ta pro nejvyšší je v Pelíšku. A co je nejpodstatnější, že hledaný kněz, David, je v bílém domě, bohužel již neví kde. Pak ho za jeho zvráćenost a závislost ztrestali bohové. Počkali, než do Knihy hříchů přibude jeho nejspíš jediný dobrý skutek – informace, která může zachránit hledaného Bojovníka a ukončili jeho dlouhá muka v závislosti na alkoholu a povolili mu v milosti s krutými bolestmi a křečemi celého těla zemřít. Kéž je k němu Lamius milostiv, obávám se ale, že se Jamám věčného zatracení nevyhne. Zítřa tedy vyrážíme do lázni, temná kněžka by nám měla, pokud ji zajmeme, říci, kam dali Davida. Už zítřa, třes se!



14.11.844 KL

Vyrázili jsme do lázni. Tam nám vrátňý za deset zlatých prořadil, kde svatyně je. Tajná místnost. Ten bezbožňý vydřiduch, který by snad vlastní matku za pár zlatých prodal, nám ale neřekl vstupní heslo. To jsme se dozvěděli za dalších sedm zlatých, znělo INIX. Vevnitř jsme našli modlitci se kněžku. Čhtěli jsme ji zajmout, ale probrala se a vysmála se nám do očí, mne po něřkolíka vteřinách pokřřila pohledem a oznámila nám, že na nás pošle další vrahy. To jí nezapomenu! Požádali jsme staršinu Theodora, člena chrámové ochrany, o pomoc. Při vřtupu podotkňul, že tato místnost není na rozdíl od lázni arvedanského původu. Vřtoupili jsme dovnitř a po krátkém boji vyvedl pokřřenou kněžku ven. Sama nám řekla, že onen dům je v Meratu a má tvar písmene ypsilon. Jak nenápadité. Theodor si ji odvedl, podřtoupí změnu osobnosti zkřřouškou slunce, bude na ni souřředěna sluneční záře a vše zlé v ní bude spáleno. To potrvá přibližně dva až tři aldeny. Nebude to pro ni zrovna příjemné. A málem bych zapomněl, vzal jakousi zářící minci, roztočil ji na oltáři, začala z ní létat světélka a oltář puřřl.

Navíc nás požádala jedna zaměstnankyně Pelíšku, Davidova známá a kontakt, o schůzku. Mě li jsme se sejit na náměstí. Přišla k nám, oznámila, že má pro nás důležitou informaci, heřkla a sesunula se mi do náruči. Ze zad jí trčel šíp. Vrahy jsme nedostihli. Donesli jsme její tělo do chrámu a požádali naše přřátele o modlitbu za ní, hodlají prosbami za spasení strávit celou noc.

Teď večer není možné kvůli špatnému počasí přěplout na pobřeží a vyrázit do Meratu, to uděláme zítřa ráno. Snad to přěžije.



20.11.844 KL

Už je po všem. Přěplavili jsme se, dorázili do Meratu, vyptali jsme se lidí na one n dům a vřřhli dovnitř. Za cenu něřkolíka více či méně těžkých zranění jsme zabilí první dva strážce. Otevřeli jsme dveře na konci chodby a tam bylo něřjaké nádvoří s oltářem. Ten vypadal navíc jako oběťišťe. A za nádvořičkem dvoje dveře... V těch vpravo byl poslední strážce, kterého jsme dvěma ranami do hlavy omřřáci li a v těch nalevo David! Aurionův válečník, vysoký jako já a s dlouhými hnědými rovnými vlasy po ramena, neoholený, s hnědými velmi hlubokými očima, docela robustní postavy, v okovech, plňý ran, šřámů, s něřjakými plisněmi a jinými připomínkami dění minulého. Celkem sedmáct dní trvalo, než byl nalezen, muselo to být hrozně, být takřto mučen skoro dva aldeny.

Okamžitě jsme ho vynesli ven a nechali zavolat kněžku Estel. Zavřřela se s ním do jednoho domu a bojovala o jeho život skoro sedm hodin. Dva dny ležel, poté se zvedl, sedl na koně a oznámil nám že máme jet s ním do Erinu. Sice s velkými obtížemi, ale dořřeli jsme do jeho domu a jali jsme se odpočívát. Snad nikdy v životě jsem takřto rychlé vyléčení neviděl, museli při něm stát snad všichni bohové s Aurionem a Estel v čele. Neřřekněná chvála jim za to. Já jsem si řřekněně našel čas na dopsání deníku.

Další dny by měly probíhat v poklidu. Odpočineme si, já se zúčastním obřadu a zotavíme se i my. Musím končit, právě zaklepala na dveře pokoje Tillan, že mě David volá.

Sice jsem ještě před několika dny nevěděl, kam mne Aurionova vůle povede, ale teď už to vím. S Tillan se už poměrně dobře známe, byla by škoda, kdybychom každý odešli jiným směrem. Pravděpodobně zůstanu s ní. To, co jsem viděl – myšleno spousty opilců a lidí závislých například na hašiši, viděl jsem, co s člověkem dokáže udělat bílá droga, viděl jsem ve svém náručí umírat kněze temného boha, jehož život a zdraví obětoval pouze pro své potěšení a moc, viděl jsem, jak dokáží tito lidé pouze pro svou zábavu ve velmi krátkém čase ztýrat člověka k nepoznání a poničit mu zdraví na několik let dopředu, ne-li na celý život. Jsem si jist, že toto pohynulo i s bardkou. Žena tak jemného vzezření musela celý život žít v přepychu a bez nedostatků, nemohlo to na ní nezanechat žádné stopy. Chci prožít život ve znamení boje proti těmto temným bohům, kteří káží zvrácenost, zuřivost, opilectví, život s žebříčkem falešných hodnot, život v závislosti na bílém prášku. Jak jim mohou tito lidé věřit? Vždyť tito samozvaní bohové, kdyby se ujali vlády na celém Asterionu, by zničili hodnoty budované tisíce let, ustanovené již za dob bájných Arvedanů, hlídaných Sedmnácti bohy, bohy starajícími se o své věřící, bohy, kteří káží dobro a lásku! Chci vymýt co nejvíce zla na Asterionu!



22.11.844 KL

Musím se opravit, vše není, zdaleka není v pořádku. David mi sdělil, že mučení způsobilo magickou nemoc, kterou nedokáže vyléčit ani kněžka Estel. Dal mi svého koně a požádal o přinesení džbánů posvěceného další Estelínou kněžkou, měl by být někde v Meratu. Půjčil mi svého koně a požádal mě o co nejrychlejší návrat. Nasedl jsem tedy, odjel do Meratu a poptal se po nějakém zdejší knězi. Jediný kněz žijící zde uctíval Dunril. Politoval, že mi nemůže pomoci, protože před několika dny prý džbán s několika cennostmi ukradl nějaký skřet (co u všech sedmnácti bohů dělá skřet v těchto končinách?). Dovedl mě poblíž jeho sídla. Vešel jsem dovnitř a požádal ho o džbán. Projevil známky chytrosti ruku v ruce spojené s lakotou a začal uvažovat nahlas. Džbán ničím nevyniká a jemu nepříjde zajímavý, ale když ho potřebuji já, musí být pro mě důležitý. Řekl si cenu pět zlatých. Tolik jsem bohužel u sebe neměl, oznámil jsem mu ale, že jsou v sedlovém vaku a ať se mnou pro ně jde. Zatímco jsem předstíral přehrabování se v brašnách, spojil jsem se s nebeskými sférami, stanul před Aurionovým trůnem a s veškerou pokorou a úctou k jeho dokonalosti požádal o skřetovo oslepení. To se vyplnilo. Džbán upustil, ale snad z vůle boží nerozbit. Pozdravil jsem ho, džbánek se bral a odjel. Vrátil jsem se zpět do Erinu za dva dny. Právě čekáme na Tillan, než se vrátí. Byl jsem navíc požádán, abych se o nemoci nezmiňoval, alespoň před ní. Na tak nádherném koni jsem ještě nikdy nesešel a snad na něj už nikdy nevsechnu, jistě ne v nejbližších letech.



26.11.844 KL

Dše je čím dál tím zajímavější, lék na tu nemoc lze najít pouze v Tisících jeskyních. Odplouváme za devět dní, čtvrtého deština. Tillan se konečně vrátila, čtyři dny po mně.

Také vidím, že jsem se v Davidovi hluboce spletl. Není vůbec nabubřelý. Naopak, je velice skromný, věřící a věnuje více pozornosti svým přátelům, než sobě. Bůh by jistě nevěnoval tolik své pozornosti žádnému nafoukanci, který svým chováním pouze škodí jeho jménu. A podle toho, co jsem viděl a jakou zázračnou mocí se uzdravoval, musel bůh zasáhnout. Zajímalo by mě, co všechno již dokázal. To, že ho zajali stoupenec temného boha, tedy bohyně, jistě znamená, že s nimi měl již nějaké nevyřízené účty. Podle jeho zápisků pravděpodobně pátrá po církvi a možná i již slavil nějaké úspěchy. To, že pátral v Pelíšku, pravděpodobně znamenalo, že narazil na onu hlavní svatyni. Možná i našel

stopu k Ochránci, či dokonce k někomu vlivnému, kdo za touto církví stojí. To však ví jen bohové, David a druhá strana.

Říká se, že prázdný džbán nejvíce duní. Kdyby se David stal džbánem, ať by na něj kdokoli klepal jakkoliv silně, nevydal by ani hlásku. Pokud by se nerozbit. A je z velmi tvrdé kameniny, velmi tvrdé.



4.12.844 KL

Dnes odplouváme. Při nalodování se mi neodbytně hnaly na mysl myšlenky, jestli ještě někdy uvidím Erin, Wingu, Terezu, Melia a ostatní členy mého kláštera. Kéž se alespoň Wingu stane opatem. Nevzpomínat si na loučení s matkou při odjezdu z Albirea, označil bych tento den za nejbolestivější v mém životě.



6.12.844 KL

Se druhý den plavby. David nám nabídl, jestli nechceme jet s ním. Máme tedy dvě možnosti. Zklamat našeho momentálně nejlepšího přítele, zůstat v Rilundu, najít peníze a prodělat několik výcviků, nebo s velmi malou šancí jít s Davidem do jeskyní a pokusit se najít lék. Tillan popadá panika v uzavřených prostorách a má strach ze tmy. Míříme na Kokosové ostrovy, poté pravděpodobně okamžitě do Rilundu a na jih.

David se mi včera ve slabé chvíli přiznal, že mu na Tillan záleží více než na jakémkoliv jiné bytosti od okamžiku, kdy mu zemřela žena. Zapřísahal mne, ať ji ochráním.



14.12.844 KL

Ona nemoc spočívá v tom, že po čase ochrnou nervy a přibližně poslední měsíc před smrtí je nemocný v kómatu. Nechtěl bych být v Davidově kůži. Plavba probíhá poklidně, moc neprší a kapitán je správný mořský vlk.



1.1.845 KL

Můj první půlroční obřad, při kterém není možné se ho účastnit. Jaká škoda. Věnuji alespoň bohu dlouhou modlitbu od východu do západu slunce.



19.1.845 KL

Plavba konečně skončila. Děkuji všem Sedmnácti bohům, že nemám mořskou nemoc. Na pevné zemi se cítím nějak divně, nehoupe se. První místo, kam jsme zašli, byl hostinec. Následovalo zjišťování přítomnosti chrámů Aurionových na ostrovech. Bohužel se zde nachází pouze jeden kněz, a ten navíc patří ke Kněžím Slunce. Požádal jsem ho o trénink, který jsem nestihl v Erinu, či o zapůjčení teologických materiálů na studium. Jeho první otázka byla, jestli jsem ochoten odložit řetěz a na jeho místě nosit kříž s Minaur, odznak Kněží Slunce. Jemně jsem mu naznačil, že se mi události líbí tak, jak jsou, a ne jinak. Můj bůh je První z rovných, ne jejich pán, jak káže.

Tillan si našla jednoho zdejšího barda, který se zde usadil a přestal zpívat poté, co po něm při zpěvu přibližně před půl rokem hodili pár rajčat. Dnes večer by měla v hostinci zpívat. Snad se jí to povede.

Stala se též jedna věc, která mne, nejen mne velice znepokojila. V hostinci jsme potkali Gorova kněze, v plátové zbroji a úplně namol. Ndangawa (Temná bohyně zuřivosti, či tak něco) se prý na nějakém bližně neurčeném místě utkala v čestném souboji s Gorem a během několika okamžiků mu usekla hlavu. Obávám se, že v tento okamžik přidala do velké skupiny alkoholiků několik tisíc Gorových kněží a vyznavačů. Kdo ví, co se s nimi stane? Někteří podle mne budou utápět svůj žal v alkoholu, možná do konce svého života. Jiní udělají to nejhorší, co teď mohou – obětují mnoho svých zkušeností získaných životem, bojem a službou svému bohu na krvavý oltář bohyně Ndangawy a stanou se jejími služebníky, jejími knězi. Myslím si ale, že tato skupina nebude moc velká, či toto neudělá nikdo. Na to jsou kněží Rytíře moc čestní. Ne, to by neudělali. Kéž by se jich co nejvíce dalo nejlepší cestou, kterou mohou, uspořádali pohřeb a okamžitě začali organizovat přivolení Gora zpět na svět a svými modlitbami mu dávali sílu. Kéž by se nikdy temní bohové neobjevili!



20.1.845 KL

Stalo se něco co jsem naprosto nečekal. Kdo by si myslel, že budu touto dobou sedět v rapajské chýši. Ani jsem nečekal, že se setkáme s domorodci, ale tohle... Vystoupení v hostinci dopadlo celkem dobře. První píseň se Tillan moc nepovedla, ale po dalších třech se strhl obrovský aplaus a bard pochválil její umění a talent. Chvilku jsme vychutnávali atmosféru hostince a poté k nám přiběhl nějaký domorodec s velkým pestrobarevným papouškem na rameni a mluvil něco o tom, že „Pro my nějaký muž se zářivý meč sjednat práce.“ Ještě včera jsme došli do rapajské vesnice, při bližně dvě hodiny cesty od „městečka“ s přístavem. Král nám oznámil, že necelý den cesty od vesnice jsou ruiny a v nich se něco usídlilo. Najít a vyhnat. Nerad zabijím, lépe řečeno nikdy nezabijím nevinné inteligentní bytosti. Upřímně řečeno, doufám, že to, co máme odstranit, se vrhne na nás první, a nebo že se nám podaří tu bytost zajmout živou. Jinak bych musel odmítnout úkol. Ještě jsem se nezmínil o rapajích. Jsou to vsádku zajímaví lidé. Mají černou barvu kůže, průměrnou výšku okolo dvou sáhů a svalnaté tělo, mrštnost a přirozená inteligence jim také nechybí. Své tělesné dispozice ale nevyužívají k boji, jsou velice mírumilovní. Živí se převážně rybolovem. Mají také zvláštní náboženství, které se, pravděpodobně stejně jako kmen, vyvíjí přes tisíc let. Tesají do velmi těžkého, velmi tvrdého a pevného dřeva téměř černé barvy sochy velkých svalnatých lidí, které poté uctívají a klaní se jim. Na tváři mají téměř vždy úsměv. Chodí oblečení pouze do bederních roušek, a to jak muži, tak ženy. Jestli bych někdy chtěl dožít v poklidu, určitě bych uvažoval o těchto ostrovech. Nádšera rovníkových tropických ostrovů v kombinaci s milými lidmi vytváří nezapomenutelný zážitek, kterému se vyrovná máloco.



22.1.845 KL

Učera jsme se vrátili z ruin. Skoro celý den jsme k nim šli, dvě hodiny před západem jsme vlezli dovnitř. Po vchodu do podzemí byla chodba, která se po pěti sázích větvila doleva a doprava. Napravo byly kovované dveře, za nimi truhlíce a v ní zašedlá kroužková zbroj a dva meče. Nalevo byla chodba, která měla dvě odbočky doleva a na konci dveře. V první odbočce seděli tři notně přioopilí goblini, omráčili jsme je, svázali a vyvedli ven. V druhé zamčená místnost a zavalená chodba. Za dveřmi stáli další dva goblini s krátkými meči a štíty. V ten okamžik se všechno stalo velmi rychle. Pár vteřin boje, několik odražených výpadů na obou stranách a poté smrtelná rána zasazená do boku, která je navíc odhodila na zed. A za místností dveře. Vstoupili jsme do nich a dýchala na nás posvátná atmosféra. Uprostřed místnosti kamenný oltář a do něj zaražená dýka, na niž svítil paprsek světla. Tuto dýku nelze nepoznat. Nyní je velice vzácná, tento druh se přestal vyrábět před třemi sty lety. Je řádová, posvěcená. Vytáhl jsem ji a paprsek zmizel.

Začali jsme vyslyšet gobliny. Napřed se tvářili, že neumí obecnou řečí ani slovo, když jsme se ale radili, že je odvedeme do vesnice, promluvili plynou obecnou řečí. Začali škemrat, ať je zde necháme. Postupně jsme z nich vyzvěděli, že onen zavalený vchod vedl do Podzemní říše. Oni přibližně před čtyřmi měsíci vylezli ven a chodba se za nimi zasypala. Nyní čekají, až si pro ně ostatní z jejich kmene přijdou a odvedou je zpět. A co je nejhorší, ti zbylí dva goblini, které jsme zabili, v té místnosti prostě jen seděli, nechtěli na nás vůbec útočit... ZABIL JSEM NEVINNOU MYSLÍCÍ BYTOST! Jakmile se naskytne možnost, pravděpodobně učiním za jejich duše pokání.

Poté jsme odešli. Gobliny jsme nechali na místě žít, domorodci by je byli zabili.

Ted' bychom si rádi odpočali a zlepšili se. Já bych rád zintensivnil prožitky při modlitbách, Tillan pravděpodobně složila nové balady, zlepšila zpěv a oba bychom se rádi zlepšili v šermu, oba máme v boji ještě hodně co dohánět. Předpokládám, že nám to zabere tak čtyři měsíce.

Kroužkovou košili i meče jsme vyleštili, košile a jeden meč se nádherně lesknou, patřily pravděpodobně nějakému Aurionovu bojovníku, je vidět, že nejsem jediný Aurionův kněz, na kterého zdejší atmosféra působí. Jen mi neseď zmínky rapajů o „zeleném muži, který zde být před dávná doba“, pravděpodobně 500 let před námi. Co by zde, na Zahradách blaženosti na zemi, dělali skřeti?



29.1.845 KL

Břed několika dny jsme započali výcvik. Tillan lze občas zahlédnout, jak si trénuje kondici běháním, šermuje s bardem, stojí na skaliskách u moře a zpívá či jak oba sedí nad nějakým pergamenem, debatují o obsahu, čas od času jeden z nich přerecituje část jeho obsahu a někdy přeškrtne jeho část a zapíše novou. Už se těším, až si její novou baladu poslechnu.

Já jsem si stanovil přísný denní režim. Vstávám dvě hodiny před rozedněním, nasnídám se trochu ovoce, navléknu na sebe kroužkovou zbroj nalezenou v ruinách, opásám se svým mečem a střídavě pokřusem a chůzí dorazím na místo, které jsem si oblíbil. To se nachází přibližně míli od vesnice s přístavem. Tam se přes tři hodiny modlím, poté hodinu trénuji výpady a křty, chvilu odpočívám, dvě hodiny věnuji polední modlitbě a jdu se do městečka naobědvat. Jsem domluvený s jedním zdejším chasníkem jménem Tarkan. Ten mi každý den kupuje trochu chleba, ovoce, masa a shání vodu. Nechá vámu za tu práci nějaké peníze navíc. Jeho rodina nepatří k nejbohatším a je docela početná. Navíc mu po hodinovém odpoledním studiu či odpočinku trochu pomáhám. Následně se večer několik hodin modlím a přemítám o bohu. Poté se vrátím do rapajské vesnice jdu spát. Časem asi svůj režim trochu změním a budu se více věnovat tréninku boje, opakování etiky obřadů, trojího svěcení (osoby, místa, věci).

Velmi často přemítám, co se děje s matkou. Můj odchod jí musel ranit mnohem více, než mne, i když bolest v mém srdci se dá přirovnat k máločemu. Je alespoň něco, co jí pomohlo odtrhnout se od bolesti a zapomenout na ni? Pomohl jí otec, nebo jí začal obviňovat z mého odchodu? Je sice nesnesitelný, ale matku snad ještě miluje... Kdyžkoli se podívám na prsten, který mi darovala k šestým narozeninám, nemohu si odpustit milou vzpomínku na ni. Velmi rád bych jí napsal dopis, ve kterém bych jí vylíčil, co se se mnou stalo po mém odchodu a zeptal se jí alespoň, jak se vede, ale obávám se, že by byl tento dopis výrazně mimo mé finanční možnosti. Rád bych jí ukázal tento ráj na zemi, jistě by se jí zde líbilo mnohem více, než v zaprášeném Albireu, kde skoro nevycházela z domu, s výjimkou dopoledních trhů...



14.2.845 KL

Mé i Tillaniny schopnosti se velice zlepšují, mě již bůh přislíbil druhý stupeň zázraku denní modlitby – Záblesk. Rozzáří vzduch do sto padesáti sáhů okolo a ještě mne přeneše kamkoliv na dohled od místa, ze kterého jsem o zázrak žádal. Je to krásný pocit, dokázat znovu svému bohu svoji oddanost a být za svou přízeň odměněn dalším zázrakem, pomocí kterého se dá dále rozšiřovat jeho jméno na povrchu asterionském.

Tillan se mi včera chlubil, že již má složenou novou baladu.

Zajímalo by mne, proč je na takto krásném místě pouze jeden kněz, navíc patřící ke kněžím Slunce. Vždyť na takovémto místě by se dal vybudovat pro Auriona nádherný chrám, ve kterém by byly modlitby dozajista velmi silné... A navíc někteří lidé by s největší pravděpodobností trochu víry potřebovali.



10.3.845 KL

Sa necelý alden a půl za sebou již budeme mít první polovinu výcviku, už oba šermujeme mnohem lépe, než dříve. Poznat jsou hlavně kryty, ale já jsem se znatelně vylepšil v boji dlouhým mečem. Výuku boje s ním jsem nestihl v Erinu dokončit, umění boje s ním byla jakási záležitost navíc, umění nepovinné, většina kněží se v boji dlouhým mečem, mečem bastardem, řemdíhem a válečným kladivem neučí, snad jen rád Aurionových bojovníků a, i když je toto ničím nepodložené a velmi odvážné tvrzení, znalost boje mnohem více zbraněmi bych předpokládal i u řádu Sedmnácti bratří.



30.3. 845 KL

Zítرا vynechám trénink šermu a oběd a celý den na pláži od svítání do západu slunce věnuji Aurionovi. Rád bych uspořádal slavnosti tak velkolepé, jako byly vždy v Erinu či dokonce takové, jaké si pamatuji z dětství v Albireu... Bohužel zde není žádný klášter zasvěcený Prvnímu z rovných a sám nejsem schopen uspořádat tak krásné slavnosti. Budiž tedy ohňostrojem krvavý a působivý východ a západ slunce a hladkým průběhem půlročních modliteb slunečný den bez jediné mráčky.



18.5.845 KL

Ani nevím, proč jsem to neudělal, ale tuto knihu jsem neotevřel takřka měsíc a dva aldeny navíc. Nejspíš se zde neděje nic nového. Mě Aurion přislíbil nový zázrak, Tillan se naučila novou baladu a oba jsme se znovu zlepšili v boji. Za dva dny tento výcvik končí, rád bych věděl, kam mne Aurionova vůle povede dále. Doufám ve dvě možnosti: Bud' kamkoliv, kde se nachází David, nebo zůstaneme i nadále zde na Kokosových ostrovech.



21.5.845 KL

Tillan se rozloučila, alespoň prozatím, s bardem, a vydali jsme se k rapajskému králi. Prý má na nás žádost.

Vysvětlil nám onen problém více dopodrobna. Kokosové ostrovy jsou velice výnosné území pro různé obchodnické gildy. Ty mají sepsané s rapaji ohledně ploch pro kokosové plantáže. Bohužel rapajové nemají žádnou právní moc či šanci se díky dlouhým prstům gild domáhat svých práv, a toho si jsou některé gildy velmi dobře vědomy. Jednou z nich je erinská gilda Varemara. Ta má na zdejších ostrovech dvě plantáže, z toho ani jednu na vymezeném území. Za splnění úkolu nám bylo slíbeno od krále přijetí mezi přátele rapajů a zaplacení cesty do Rilundu, kde bychom se rádi setkali s Davidem. Ještě když jsme ho viděli, domluvili jsme se, že kdo z nás přijede, nechá vzpaz v chrámu Aurionově, Gorově a u představeného tamější Magické univerzity.

Bezprávi musí být zamezeno, ihned zítرا ráno jdeme obhlédnout situaci.



22.5.845 KĽ

Úkol není zdaleka tak jednoduchý, jak se zdá. Zašli jsme za guvernérem, aby tomuto bezpráví zamezil. Ten byl v této otázce velmi zdrženlivý. Z jeho odpovědi na otázku, co s tím lze dělat, vyplynulo, že takřka nic. Rapajové nemají na tomto ostrově na rozdíl od gildy žádnou moc. Vyžádal si od nás slib, abychom, pokud bychom jednali, tak činili za sebe a ne ve jménu jakékoli organizace či Aurionovy církve. Zítřka se půjdeme podívat na plantáže.



23.5.845 KĽ

Ráno jsme vstali a vyrazili do vesnice.

Po obhlédnutí plantáží jsme zjistili, že na nich pracuje za velmi špatných podmínek okolo deseti až dvaceti dělníků (společná střecha nad hlavou, základní jídlo, dva stříbrné měsíční a spousta práce) a několik válečníků coby strážce.

Ti nás poslali za nějakým mužem, který prý vede odnož Varemaru na ostrovech.

Po debatě s králem jsme zavrhlí možnost vystrašení gildy naaranžováním stop po vymyšleném temném rituálu, o kterém bychom rozšířili, že má prokřít celou plantáž i všechny, co na ní pracují, či prosté spálení plantáže. Obě cesty by vedly k masovému vyvraždění rapajů.

Tedy jsme si zašli pohovořit s mužem, který Varemar vede. Napřed k nám byl velmi milý, když ale zjistil, proč zde jsme, téměř se nám vysmál do očí s otázkou, jak prý to chceme provést. Takového chování nemám v lásce, však ještě uvidí! Zde již nemělo cenu být, tedy jsme odešli. Nebude jednoduché rapajům pomoci.

Navíc se stala jedna věc, která mě silně znepokojuje. Tillan začíná dávat najevo stále silnější a silnější nesouhlas s mým častým modlením. Chápu, že bere víru velmi lehkovážně, sice nedělá dobře, ale je to konec konců její věc. Ale proč jí vadí, když se modlí jiní? Copak já jí zakazuji zpívat? Občas se to nedá poslouchat, ale to není důvod k tomu jí nedat další šanci zkusit, jestli se jí to náhodou nepovede tak dobře, že by strhla obrovský aplaus?

Z tohoto nesouhlasu se pravděpodobně vyvine velký, velice velký problém.



24.5.845 KĽ

Ráno jsem po probuzení zjistil, že Tillan ve vesnici není. Po modlitbě jsem se vydal směrem, kterým ji rapajové viděli odejít, tedy do městečka. Prvně jsem ji šel hledat do hostince. Byla tam, bavila se s nějakým pouštním elfem. Ten se najednou ušklíbl, zvolal „Zmámit kněze?“ a hlasitě se rozesmál. Poté jsem odešel.

Tillan se za mnou vrátila zpět asi za hodinu a tvářila se, jako by se nic nedělo.

Zbytek dne jsme strávili přemýšlením nad způsoby řešení tohoto problému, leč k žádnému způsobu řešení jsme se nedobrali. Snad se nám nějaký vyjeví časem.

Co bude dál, vědí pravděpodobně jen bohové.



25.5.845 KĽ

Úkol vyřešen.

Vyrazili jsme do města. Přišel k nám onen pouštní elf a dal se s námi do hovoru – jak se jmenujeme a podobně. Tillan se k němu otočila: „Toto je ten kněz, kterého jsem vám chtěla představit.“ Oba jsme se představili. Nastal ten správný okamžik, Zeptal jsem se: „Mohli byste mi něco vysvětlit!?“ Po krátké

pauze, když na mě spočinuly jejich pohledy, jsem se ledovým hlasem otázel: „Proč – zmámit – kněze?!?“ Je velmi málo věcí, které mě dokážou rozzuřit, a jedna z nich je nepřímé či nečestné jednání za mými zády. Elf se na mne zadíval a prohlásil: „Lidi s dobrým srdcem nemámím!“, otočil se na patě a odešel. Tillan začala kňukat něco ve smyslu jako že prý chtěla uspišit pomoc rapajům a tak myslela. . . Suše jsem konstatoval že umím to samé co ten elf, ale božská moc mi domáhá vyšší šanci na účinkování. Nakonec Tillan uznala svou chybu a tak jsme mohli zajít za bardem, aby nám pomohl sepsat smlouvu o přesunutí plantáže. On se usmál a vytáhl papír se slovy: „Tohle jsme tvořili dva aldeny s mým přítelem, Lamiusovým knězem. Jen jsem zvědav, jak ho to přinutíte podepsat. S námi vyrazil dveře.“ Opsali jsme smlouvu na další dva exempláře a přivolali jsme i guvernéra ostrova. Zakleпали jsme tomu muži z Varemaru na dveře. Sluhu, který otevřel, jsme poslali dojit pro pána a zavolat ho ke dveřím. Dle jeho výrazu měl velmi silnou chuť nám velmi hlučně zabouchnout dveře před nosem, možná nás ještě před tím počastovat několika výrazy vyjadřujícími jeho nevalné mínění o nás. Tillan se ho snažila třicet vteřin udržet u dveří různým blekotáním, zatímco já jsem žádal boha o uskutečnění zázraku. Stoupl jsem si mírně za Tillan a plně jsem se soustředil. V duchu jsem si představil sochu Prvního z rovných přímo před sebou a upřel na ni svůj vnitřní zrak. Po deseti vteřinách ožila a já ucítil její dotaz, co si po ní žádám. V myšlenkách jsem přednesl bohu svoji prosbu o zmámení onoho muže. Sice mne Tillanino blekotání, které ho mělo zdržet v dosahu zázraku, silně rušilo, ale povedlo se. Rázem k nám změnil chování a pozval nás dál. Já mu coby přítel promluvil do duše a vytkl nečestné chování k rapajům. Hlu boce se zastyděl a podepsal všechny tři exempláře smlouvy. Jeden dostal bard, druhý guvernéra a třetí rapajové.

Král nám po návratu osobně poděkoval, řekl že připraví obřad a že má prozatím pro nás návrh. Na vedlejším ostrově se prý usídlilo harpyje a pokud chceme, můžeme ji, než bude obřad připraven, jít zabít. O harpyjích jsem již něco málo slyšel a i polovina toho, co vím, by stačila k úplnému odstranění výčitek svědomí za smrt této stvůry. Tedy jsme souhlasili.

Jakmile dopíši poslední řádku a zavřu tento deník, předám ho králi s tím, že pokud bych soubor nějakou nešťastnou náhodou nepřežil, ať ho odevzdá bardovi a ten ho pošle nějaké odnoži mé církve, je jedno kde a jaké, deník se dostane do pravých rukou.



4.6.845 KL

Ronečně u deníku. Kdo by čekal, že do něj nebudu moci zapisovat tak dlouho? Druhý den po vyřešení problému s Varemarem jsme vypluli na malých mwuto – člunech pro dva dlabaných z jednoho kusu kmene či z kůry, velmi lehkých a obratných. Po přibližně šesti mílích pádlování jsme dorazili na vedlejší ostrov, kde se prý harpyje usídlila. Obecnou řečí naši průvodci neuměli, a tak jsme se od nich pomocí gestikulace, mimičky a obrázků do písku dozvěděli, že harpyje přilétá v noci. Také jsme se od nich dozvěděli, že pro nás připlují zítra večer. Spolu s nimi jsme si užili krásný den na pláži. Večer odjeli a my si přichystali zbraně a navlékli se do zbrojí. Po setmění jsme uslyšeli nádherný zpěv. Tak nádherný, že jsme snad omámeni, či co odhodili meče z rukou, svlékli zbroje a vyrazili za zdrojem zpěvu. Byl to velmi zvláštní pocit, poslouchat onen zpěv. Působil zvláštní atmosférou. Krásnou, zároveň vzletnou, člověk se odpoutal od všech starostí a úvah včetně té, která varovala, že sám kráčí do vlastní záhuby. Náš poslední krok skončil v prázdně nad tři sáhy hlubokou dírou. A pád v ní. Nad námi zašuměla křídla, u okraje díry se objevila silueta a harpyje zakřičelo. Zvláštním, velmi hlasitým a na psychiku velice záporně působícím a strach navozujícím křikem. Tillan byla natolik zděšená, že se neovládla, tasila náhradní meč u pasu a začala kolem sebe zděšeně máchat. Já jsem díky všem bohům nezpanikařil. Zableskem velmi úpěnlivě vyprošeným na kolenu od boha jsem oslepil harpyje a sebe přitom přesunul za ní. Jednou ranou meče jsem ji srazil dolů do jámy a zde několika dalšími ranami ukončil její bezbožný život.. Ukřídnil jsem Tillan. V ten okamžik se snesl mnohem větší stín. Zakřičel tak, že vyděsil Tillan k smrti. Ted už se zmohla jen na to utéct do nejvzdálenějšího rohu díry, bit a kopat do stěny a marně se snažit vyskřábat se nahoru. Mě tato harpyje, pravděpodobně mnohem silnější, chytlo do spárů a začalo si mě měřit smrtícím pohledem. Zblízka mi zakřičelo do obličeje tak silně, že jsem upadl do bezvědomí. Ještě před tím jsem se znovu spojil s bohem, znovu ho požádal o oslepení té šest sáhů vysoké přišery držící mě

ve spárech, ale nevyhověl mi. V okamžik, kdy jsem mu chtěl přednést svoji žádost, harpyje se mnou zacloumalo a já ztratil koncentraci.

Probudili jsme se v té jámě, kde se nás chystalo zabít. Vedle nás ležela dvě ohybná těla obou harpyjí a na zemi pár krvavých šlápot bot. Po krátké chvílkové dezorientaci jsme vyrazili k moři, posbírali své věci, jakž takž jsme ošetřili svá zranění a užili si nádherný den na ostrově. Slunce, na hoře uprostřed ostrova nádherné panorama, písek, ticho. Mimochodem na pláži jsme našli v písku stopy bot a čunu odsouvaného na vodu, takže nás přeci jen někdo musel zachránit. Bohové s ním na jeho cestě.

Večer pro nás dorazili rapajové. Král nás přivítal a oznámil, že večer bude obřad přijetí mezi Přátele rapajů. Před každého postavil láhev velmi silného alkoholu se slovy Pijte, budete to potřebovat.

Po čase jsme se probudili a šli pozdravit krále. Ten nám s úsměvem, pro rapaje tak typickým, oznámil, že jsme spali šest dní a naše loď zítra odplová. Tillan má dnes narozeniny a já je mám zítra. Vskutku velmi silná kořalka. Uspořádali jsme ve městě skromnou oslavu, rozloučili se s přáteli a nalodili se. Jakmile kapitán zjistil, že jsem kněz, dostal jsem místo sítě mezi námořníky soukromou kajutu. Od kapitána jsem se dozvěděl jméno dalšího temného boha. Jmenuje se Dreskan.

Za čtrnáct dní bych velice rád na lodi uspořádal půlroční obřad ve jménu Prvního z rovných, Auriona. Navíc to podle mne velmi podpoří náladu a velmi uvolněnou morálku mužstva.



5.6.845 KL

Tillan si mi stěžovala, že ji námořníci při jídle obtěžovali, dokonce i přinesla zničenou svoji koženou zbroj. Pokusil jsem se pro ni udělat co se dalo. Uvolnil jsem jí svou postel, nyní spím na zemi. Doufám že alespoň to přispěje k tomu, aby ji nechali být na pokoji. Je výjimečná žena, alespoň od pohledu, a neodpustil bych si, kdyby se jí něco zlého stalo.



22.6.845.KL

Obřad se povedl, je skvělé vést půlroční mši. Sice to zdaleka nedosahuje krásy slavností v Erinu, ale zde jsou provizorní podmínky. Kdy se mi naskytne podobná šance?



3.8.845 KL

Nadcházející dny budou pravděpodobně zkouška naší odolnosti. Řilond je hezké město, ale okolí může být velmi nebezpečné.

Jakmile jsme se vylodili, neopatrně a pravděpodobně velmi unáhleně jsem se svěřil Tillan, že bych chtěl za mrtvé gobliny učinit pokání což obnáší nějaký čas v klášteře, řádově měsíce. Měl jsem lépe odhadnout její psychický stav. Zareagovala velmi prudce a praštila mě jilcem do obličeje tak silně, že jsem upadl na molo.

Prošli jsme si Řilond a našli jsme Aurionovu svatyni, konkrétně svatyni řádu Duhového poledne. Tam jsme odevzdali zbroj, meče a dýku. Za to všechno jsme požádali o nějaké zbroje, opat nám obstaral dvě šupinové. Navíc jsme dostali nové informace. Ta nejdůležitější je, že tudy Asgaroth (řádově jméno Davida) projížděl před přibližně pěti měsíci a cestou ještě stačil vybit spoustu (okolo šedesáti) orghisů. Dále jsme se dozvěděli, že ona dýka, kterou jsme našli, je téměř jistě ještě vzácnější, než jsem odhadoval. Při výměně zbraně za zbroje jsem postřehl skryvaný velmi kyselý pohled Tillan, pravděpodobně si za dýku představovala odměnu poněkud větší. Momentálně se jich na Taře pohybuje šest. Čtyři jsou prý v Albireu a dvě v Řilondu. Na závěr jsme se zeptali, jestli se zde dá najít nějaká práce vhodná pro dobrodruhy. Byli jsme posláni za velitelem zdejší stráže jménem Arden. S ním jsme si domluvili sraz zítra dopoledne, jde se

na lovnou výpravu na orghise. Za městem se pohybuje skupinka přibližně sto padesáti kusů a mohli by způsobit vážnější škody. Bohužel jsem se při rozhovoru příliš často zmiňoval, že jsem kněz, mám takový nepříjemný pocit, že mi to bude každou chvíli předhazovat. Už s tím začal. Tedy jsme si najali pokoj v hospodě a šli spát.



18.8.845 KL

Stále nemohu pořádně hýbat pravou rukou, nebude se mi tedy psát zrovna nejlépe, a navíc díky mnoha šrámům mi psaní působí bolest.

Pokusím se ale sepsat, co všechno se stalo.

Druhý den ráno jsme zjistili, že naši společníci jsou hlavně válečníci a hraničáři. Bylo nás celkem devět: Arden, který se později projevil jako dobrý šermíř, kroll, zjevně bojovník, s velkým kyjem, dva elfové (zjevně hraničáři, snad i chodci), jeden pouštní elf hraničář a dva lidé, válečníci, pravděpodobně přibližně stejně zkušenosti jako my. Na rozdíl od nás ale měli spoustu zásob jídla a pití. Trvalo nám okolo hodiny, než jsme dali své zásoby dohromady. Ani nevím, jak jsme tehdy na zásoby mohli zapomenout. Po dni chůze jsme se na poušti utábořili, ostatní udělali nějaký oheň z přineseného dřeva a začali pít víno. Tillan sklídila svým zpěvem velký úspěch. Já jsem prvně pít nechtěl, ale přinutili mě si alespoň loknout, a když jsem to udělal, přidrželi mi měch u úst. Celkově do mě nalili okolo čtvrtky velmi silného vína. Když jsme se druhý den ráno probudil, zjistil jsem, že se všichni zpili pod obraz, a to ještě více, než se jim to povedlo se mnou. Dobrovolně se opít nikdy nehodlám. Okamžitě mě napadlo, že jestli je bude hlava bolet stejně tak, jako mě, porazil by nás všechny jeden orghis, a ne sto padesát. A taky že se tak probouzel. Pochodovali jsme celý den snad poloviční rychlostí, poté jsme narazili na stopy hejna. Nebyl to hezký pohled. Deset sáhů široký pás stop tvořených dvěma relativně malými a jedním přibližně dvacet coulů širokým drápem. Měl jsem takový nepříjemný pocit, že bychom měli mít spíše plátové zbroje, než šupinové. Ten pocit se poté částečně potvrdil. Večer jsem se domluvil s Ardenem, že požádám při souboji o zázrak Záblesk, ať se na to připraví. Měl by nám pomoci v boji. Vyspali jsme se, tentokrát již bez alkoholu, a druhý den ráno vyrazili. V poledne jsme narazili na dunu tvaru U. Tam jsme se složili k odpočinku. Sotva jsem se pomodlil a vzal do ruky meč, přejelo mi přes záda tak strašné zamrazení a hlavou tak hrozný pocit nebezpečí, že jsem ho zase upustil. Okamžitě jsem se vzpamatoval, sebral ho a chvatně si navlékl štít. V ten okamžik jsme uslyšeli ze silující se hučot, či jak se tento zvuk dá popsat. Seběhli jsme se do kroužku. Přes dunu se přelila obrovská masa orghisů. Jsou to strašlivě vypadající bytosti. Vypadají jako sáh vysokí ještěři stojící na dvou nohách, umí běhat velmi rychle, dobře skákat a jejich čelistem a drápem je velmi radno se vyhnout, nezasahuje se jimi moc dobře, ale pokud se to povede, způsobí rozsáhlá zranění. Jejich síla není ve svalcích, ale v počtu. Na nepřátele se vrhají po šesti a snaží se ho povalit na zem a roztrhat zaživa. Na okamžik se zastavili a utvořili kolem nás půlkruh. Arden zakřičel něco ve smyslu „Tak chlapi, kněz udělá to, na čem jsme se domluvili!“ Já jsem se doufajíc, že na mne nezaútočí, spojil s bohem se žádostí o pomoc. Naštěstí bytosti vyčkávaly a pozorovaly mne, kterak stojím se zakloněnou hlavou a v mysli pořád a dokola opakuji jméno svého pána, představujíc si jeho podobiznu, které bych přednesl svoji prosbu. Bůh mne sice k mé velké radosti a ulehčení vyslyšel, se slal záblesk na celé okolí a mne přenesl o půl sáhu k Tillan, ale na orghise zázrak nepůsobil. Jeden hrábl nohou, jako by chtěl říci Snaha byla, a s úžasnou silou a prudkostí se na nás vrhl. Takovéto reflexy a rychlost má málokdo. Lépe řečeno nic takového jsem ještě neviděl, ale takováto rychlost je prý vlastní snad jen huamám. Boj netrval více jak dvě minuty, málokterý vydržel v dosahu meče více než deset, dvacet vteřin, ale ještě před koncem svého pochybného života, dá-li se jejich bytí takto nazvat, stačili zraňovat a pomalu zabíjet nás všechny. Mě po třiceti vteřinách povalili tak, že se mi jeden zakousl hluboko do ramene, a když jsem ho srazil jícem meče a vstal, druhý mě srazil zezadu a způsobil mi skoro dva couly hluboké a padesát coulů dlouhé rány rovnoběžně s páteří. V ten okamžik jsem ztratil vědomí. Probudil jsem se až po chvíli. Nade mnou seděla na různých místech těla ošklivě poraněná Tillan s téměř na kusy rozervanou zbrojí. Kdyby měla pouze zbroj koženou, má nyní v cípě celě břicho. Rozhlédl jsem se okolo, celé okolí bylo poseto posekanými těly orghisů jako smutná památka na boj. S obtížemi jsem se zeptal, kdo přežil a kdo ne. S velkou lítostí mi Tillan sdělila, že bitku nepřežil kroll, pouštní elf a jeden

z válečníků. Kromě toho mi řekla, že mi orghisové způsobili rozsáhlou otravu a jed mi koluje žilami skoro celého těla. Arden měl naštěstí s sebou lék. Poté jsem znovu upadl do bezvědomí. Probudil jsem se až zde, na posteli. Vedle mě seděla Tillan a uklidňujícím hlasem odpověděla na mou nevyčtenou otázku. Chrám Estel v Rilundu. V bezvědomí jsem byl alden. Kněžky prý říkají, že podle rozsahu zranění se budu v klášteře léčit přibližně dva měsíce.



25.8.845 KL

Uěština drobných šrámů se mi již zahojila, po tom na předloktí mi zbyla bílá jizva. Rány na rameni a zádech jsou však příliš hluboké, budou se hojit velmi dlouho. Čas od času krvácí, kněžky mi musí měnit obvazy dvakrát denně. Navíc se do rány na rameni dostala infekce a začala hnisat.

Pravidelně žádají bohyni o zacelování mých ran a zmírnování bolestí, ale přestože má bohyně velkou moc, hojení ran jde velmi pomalu... Nejsem zdaleka jediný potřebný a pomoc kněžek a jejich léčiteelských schopností je rovnoměrně rozdělena mezi mnoho, mnoho potřebných. Chrám je sice krásný, prosvětlený a je v něm čerstvý vzduch, ale přemýšlím o tom, že bych požádal o přenesení postele blíže k oknu, pokud možno k takovému, abych co nejdříve viděl slunce.

Mám zde mnoho času, věnuji ho tedy převážně modlitbám a úvahám.

Stále častěji přemýšlím o Davidovi a Tillan.

Jestli se vrátí, kam až musí dojít a jaké útrapy přežít, pokud se vůbec vrátí. Jestli by mu naše přítomnost pomohla či spíše nadělala starosti. Jestli by měl s naší pomocí šanci všechny útrapy překonat ve zdraví. Také přemýšlím, jestli by byli spolu šťastní. Pokud jsem si všiml, David je na rozdíl od Tillan velmi silně nábožensky založený typ, a to i na poměry kněze. Jeho výdrž a prožívání modliteb udivuje i mne. Zato Tillan dostává téměř záchvaty zuřivosti, jakmile jí oznámím, že bych se rád zastavil a věnoval čas polední modlitbě. Kdo ví, jaké má city ona k němu. Pravděpodobně mezi nimi bude vděčnost, pokud jsem si dobře všiml jejich náznaků v řeči směřující k němu a chování. Možná jí zaplatil její výcvik, možná nové vybavení. Pravděpodobně je, že ji i nějak zachránil zdraví, bezúhonnost či dokonce život. Mečem se jistě umí ohánět mnohem lépe, než bardka a „počestný“ měšťan dohromady, obzvláště se všemi zkušenostmi, které jistě má. Z pěti mužů, kteří ho nečekaně přepadli, zabil dva nebo tři, než ho ostatní udolali. A pokud na něj poslal někdo pět lidí, jistě to nebyli žádní začátečníci. Kde a jak jí pomohl mi ale asi dobrovolně neřeknou. On proto, že o sobě nemluví a ona proto, že to pro ni pravděpodobně nebude příjemná vzpomínka.



28.8.845 KL

Občas pozoruji Esteliny kněžky, jak obětavě pracují, pomáhají lidem a věnují každému maximální možnou péči. Jejich práce je opravdu záslužná. Obzvláště vyniká jedna, která se jmenuje Iola. Drobnoučká, asi sto šedesát coulů vysoká dívka s velkýma hnědýma mandlovýma očima. Udivuje mě její oddanost dobrotě. Včera jsem počítal, jak dlouho chodila mezi nemocnými a raněnými, ošetřovala, uklidňovala, občas s někým prohodila pár milých slov a hned šla k dalšímu, kterému se uvolnil obvaz. Pokud jsem si všiml, vešla do sálu těsně po východu slunce a setrvala zde ještě hodinu poté, co jsem skončil svou polední modlitbu. A zde se modlím neobvykle dlouho, mám zde mnoho času a také tak trochu děkuji Aurionu, Gorovi a Estel, že jsem boj přežil. Ještě se čas od času vzbudím z noční můry. Děj snu bývá podobný. Jdu do vesnice. Cestou zahlédnu dítě, někdy chlapce, někdy děvče, jak se na mne s očima plnými strachu dívá. Pokytnu mu, aby přišel ke mně – má přes obličej ošklivou krvavou jizvu. Když nereaguje, rozejdu se k němu. V ten okamžik vyvalí oči, z úst mu vytryskne krev a svalí se obličejem na zem. Na něm stojí vyšší orghis s drápy zatnutými v jeho zádech. Okamžitě vytasím meč a čekám co udělá. Chvilku se dívá, pak se rozběhne a přeskočí mě. Otočím se a uvidím jeho a za ním další, mnoho dalších. Je jich opravdu mnoho, přes sto. Dívají se na mne a pohrabují nohama. Instinktivně se otočím a vidím z domů, oken, dveří a podobně vyskakovat mnoho dalších. Věnuji svou poslední myšlenku bohu a

vrhnu se s jeho jménem na rtech na ně. Ale oni mě nechťejí zabít, uskačují, vždy vyčlení jednoho z kruhu a ten se mnou bojuje. Zabijí takhle asi tři, když mě jeden ošklivě sekne do břicha. Pustím meč a spadnu se na zem, křečím na kolenu, držím se za břicho, bolest je příšerná, úplně mne paralyzuje. V ten okamžik všichni zmizí zpět do domu. Najednou bolest přestane a já zjistím, že se vznáším asi pět sáhů nad zemí. Jakékoli stopy po boji, krvi a tělech zmizí. Vidím Davida, jak přichází. Nemá žádnou kroužkovou zbroj, ani svůj meč, ani koně. Je oblečen do bílé hedvábné tuniky, přepásán páskem ze stejného materiálu. U pasu má dýku, kterou jsme našli na Kokosových ostrovech.

Zastaví se. Všimnu si i Tillan, stojící na visutém balkóně, žmolající nějakou malou lahvičku, smrtelně bledou a pravděpodobně velmi vyděšenou.

David se zastaví tam, kde jsem byl já, pohledne na Tillan a stojí. Ze dveří vyjde obrovský orghis, má přes dva sáhy. Lině zívne a obchází kolem Davida, který vytasí dýku a otáčí se tak, aby byl vždy čelem k němu. Najednou se na Davida vrhne a poválí ho na zem. Když odskočí, má David hroznou jizvu přes celou nohu odshora až dolů. S námahou se postaví na koleno. Znovu Davida obchází a znovu se na něj vrhne. Když odskočí, má David rozdrčené zápěstí od zubů, hluboký šrám na druhém předloktí a ránu, spíše díru na prsou. Zprava nahore až k levému boku, nejméně osm coulů hlubokou. Už se ani nezvedá, je téměř mrtev. Pohlednu na Tillan. Ta křečí a slyším, jak jeden orghis bez jakéhokoli pohybu či slova přikazuje druhému, aby ukousnul Tillan končetiny a poté hlavu. Ten příkaz visí ve vzduchu, cítím ho. V ten okamžik se probudím.

Mám pocit, že bych neměl o tomto snu nikomu říkat, nesnažit se vysvětlit jeho význam a sám na něj zapomenout. Zápis ponechám, ale nikdy se k němu nechci vracet.



2.9.845 KL

Besítka představuje stále větší nebezpečí. Obávám se, že zatím ukázala pouze střípek své moci, ukázkou té pravé si nechává pro sebe a ukáže ji na odív teprve tehdy, až bude v mysli lidí pevně zakoreněna. Kéž by bojovala pouze obyčejným bojem meči, kde je jasné, kdo je na naší a kdo na jejich straně, ale ona se navíc snaží poštvat jednotlivé bohy Sedmáctky a dokonce jejich jednotlivé frakce proti sobě. Dostaly se mi od Tillan zprávy dovezené kupci od východu z Albirea. Bylo vypáleno několik klášterů a svatyní Aurionových, mezi nimi dokonce ta, ze které pocházel Wingu. Dokáží si představit smutek, který ho ochromí, až se o tom dozví. Z toho, co o něm vím, v této svatyni prožil více než třetinu svého života a s každou jiskrou, která vylétla při požáru z ohně, shořela jedna jeho vzpomínka. Navíc prý započal boj mezi Aurionovci a Kněží Slunce. Běžně dochází ke střetům a kněz vraždí kněze. Málokdo by se dočkal dýky do zad od člověka, který uctívá stejně silně stejného boha! Proč nadchází čas těchto strašných změn? Menší potyčky jsou prý na denním pořádku, před několika měsíci se prý strhla velká, ve které bylo zraněno na dvě stě lidí a pár prý i dokonce zabito. Nemyslím si, že by se měli vraždit lidé stojící na stejné straně barikády. Co je k tomu vede, snad nenávisť k sobě podobným? Ovlivňování přísluhovači temných bohů? Vždyť naprostá většina Albirejských klášterů patří k řádům, ve kterých jsou kněží, ne bojovníci ani mniši – ti tam jsou také, ale do střetů se nezapojují a spíše se izolují, nebo je přechází. Málokdo by toto čekal od chrámových kněží. Oplývají velkou moudrostí, a přesto se chovají hloupěji než bojovníci, kteří místo mozku trénují svaly a výdrž. Dva chrámy, dva chrámy! Pořád nemohu přijít na to, jak se toto může stát. Dokázali jsme žít vedle Kněží Slunce přes třicet let v míru, co koho vedlo k tomu se na druhého vrhnout a začít vraždit? V těchto časech bychom měli držet spíše pospolu.



15.9.845 KL

Rány je velmi obstojně hojí, již mám místo nich jen několik dlouhých strupů, i přes to je při pohybu cítit bolest a strup znovu praskne. Měnit polohu není příliš příjemné. Jizvy pravděpodobně zůstanou.



20.9.845 KĽ

Ronečně venku!

Estelín chrám je sice velmi krásné a k odpočinku vhodné místo, ale už mi scházelo procházení se ulicemi města, modlitby v chrámu Aurionově, čerstvý vánek moře a pobřeží na tváři.

Jaký krásný pocit stanout na jiném místě, než kde jsem byl nucen strávit přes jeden a půl měsíce! A co je ještě lepší, za alden je půlroční modlitba k oslavě Aurionově. Po domluvě s Tillan jsem odešel do kláštera mého řádu, abych zbylý alden strávil přípravami na modlitbu.

Ještě nevím, co budeme dělat po oslavách, ale předpokládám, že ještě nějaký čas budu vracet klášter a svatyni do původního stavu. A až seženeme nějaké peníze, pravděpodobně budeme oba trénovat.



25.9.845 KĽ

Přípravy jsou v plném proudu. Asi teď nějaký čas uložím deník do knihovny a nebudu do něj zapisovat. Již je s kněžkami Sirnil domluven program oslav a naplánované časy a místa mši, ještě schází vyzdobit chrámy a všechna místa, na kterých se bude konat nějaký program.



1.10.8465 KĽ

Se již dlouho po západu slunce, všechny mše ve jménu Prvního z rovných jsou odsloužené a modlitby za námi. Před chvílí skončil velkolepý ohňostroj uspořádaný kněžkami Pani hvězd. Nádherná podívaná, kterou lze vidět opravdu málokdy. Naposledy jsem viděl tak krásný ohňostroj před rokem v Erinu, měsíc před odjezdem, než jsem poznal Tillan. Napadá mne co teď asi dělá Wingu a moji staří přátelé. Nejspíše usínají únavou po Erinské oslavě, či ještě něco uklízejí. Snad si také zavzpomínají na mne.



12.10.845 KĽ

Modlitby jsou za námi. Hovořil jsem s Tillan, teď se budu trénovat já a ona zatím bude vydělávat peníze zpěvem. Poté bude trénovat ona a já konečně učiním pokání za ony dva goblíny, které jsem zabil na Kokosových ostrovech.

Již jsem si z klášterní knihovny sehnal materiály k výcviku. Konečně také začnu studovat teologii na zkoušku potřebnou pro vyšší svěcení.



14.10.845 KĽ

Dnes jsem od nějakého cestujícího obchodníka slyšel zajímavé noviny. V Albireu se tvoří skupinky lidí, většinou válečníků, ale někdy i kněží, které chtějí jít do boje proti Desitce a jakýmkoli způsobem pomstít smrt Rytíře. Zajímalo by mne, jak. Je sice skvělé, že se někdo odhodlal, ale chtělo by to někoho chytrého do vedení. Snad se někdo najde, doveďu si představit, jak by se s partou tupých barbarů dá báječně manipulovat, napáchalo by to obrovské škody. Co jsem prozatím viděl, válečník bývá synonymum pro obrovského barbara s lehkou zbrojí, mečem a obrovskými zásobami alkoholu, které průběžně likvidují a doplňují. Chtělo by to do čela nějakého Rytířova kněze, který ví, co dělá. Pokud budou postupovat správně, bude to velké štěstí. Jen tak dál, jen tak dál!

Deník na nějaký čas založím a nebudu zapisovat, stejně by nebylo co. Na měsíc se zavřu do kláštera a strávím ho modlitbami u oltáře, hlavně denními. Poté se naučím obřad svěcení vody a na závěr vezmu meč a budu trénovat boj. Nechci se ničím rozptylovat.



18.12.845 KL

Nyní je výcvik za mnou. S Tillan jsem se dohodl, že ona bude ještě měsíc zpívat po Rilondských hospodách a pak bude trénovat a já zatím modlitbami odčiním onu nešťastnou smrt obou goblinů. Smrt nevinného nemůže odčinit nic, ale mohu se alespoň pokusit jim zpříjemnit, či lépe řečeno ulehčit život mimo náš svět. Zde setrvám až do okamžiku, než bude Tillanin výcvik u konce. Modlitby nepřeruším nic kromě spánku a půlročního obřadu. Ani zápisky.



10.3.846 KL

Tohle je asi na několik měsíců poslední zápis. Po ukončení pokání a Tillanina výcviku jsme zašli za Ardenem, jestli pro nás nemá nějakou práci. Požádal nás o cestu do Oáze, ve které by se měla pohybovat skupina zhruba pěti orghisů. Ty máme najít a zabít. Uložím deník někam do chrámu, nehodlám ho s sebou nést třicet dní přes poušť tam a dalších třicet zpět.



12.3.846 KL

Změna je život a já momentálně ležím v pokoji hostince s úpalem a novou zkušeností. Příště, až půjdu přes poušť, si musím celokovovou zbroj nést v torně, a ne na sobě. Tedy teď se budu pár dní léčit a vyrazíme znovu. Kéž by Tillan také dokázala žádat boha o Záblesk, to by nám ušetřilo mnoho dní cesty. Proč jen víru tolik ignoruje?



17.3.846 KL

Za něco více než alden začínají půlroční modlitby a já budu tou dobou na poušti. Je to sice velmi nepříjemná představa, ale co se dá dělat? Každým dnem, kterým oněch pět orghisů hyzdí povrch Asterionu, se může hejno rozrůstat a vraždit ve větším počtu, a tomu je třeba zabránit. Jediné, co musíme ještě udělat, je dokoupit zásoby a koupit nějaký kvalitní štít, či lépe dva. Nuže, zítra vyrazíme. Třeste se, zrůdy!



19.4.846 KL

Aurion mne zřejmě velice rád zkusí nejrůznějšími obraty, nečekanými změnami a více či méně milými překvapeními. Doba od okamžiku, kdy jsme vyrazili do Oáze, je toho důkazem. Nejzajímavější ze všech novin je ta, že momentálně sedím v ložnici pro hosty Davidova „skromného“ domu, jinými slovy paláce střední velikosti s kasetovým stropem, poněkud velkou knihovnou a podobně honosnou výbavou. Vezmu ale vše popořadě, jak se to stalo. Hned první den cesty jsme narazili na muže v hnědé kápi s hluboko zataženou kapucou, takže mu nebylo vidět do obličeje. Po poněkud dlouhé době vyptávání jsme zjistili, že se jmenuje Taranis, náleží k řádu

Aurionových bojovníků, tedy Davidově řádu, a jde do Oázek kvůli nějaké náboženské záležitosti. Davida doprovázel nějaký čas při cestě z Rilundu na jih, poté se odloučili.

V Oázkách jsme se ubytovali. K nalezení orghisů nám bylo doporučeno navštívit velmi známou věštkyni, Swearin. Tu jsme požádali o věštbu. Nevěštila nám ale pouze o tom, kde se nachází orghisové, ale i naši budoucnost. Obávám se, že ta má není moc nejlepší. Skládala se z několika obrázků. Na to, co na nich bylo, si bohužel vzpomínám pouze matně. Na obrázcích byla smrtka, přeškrtnuté srdce, muž s dýrkou v zádech, plačící skřítek, hrob, rytíř v zářivé zbroji s velkým obouručním mečem a mapa Oázek.

Mají mnoho významů. Smrtka symbolizuje šok, něco překvapujícího, snad nepřijemné překvapení. Přeškrtnuté srdce oznamuje, že ztratím lásku, obrázek muže s dýrkou v zádech mi říká, že pokud si nedám pozor, mohu ztratit přátele rychleji, než si myslím. Rytíř nás může zachránit. Na mapce Oázek bylo křížkem označeno, kde se orghisové nachází.

Orghise jsme na označeném místě skutečně našli. Přišli jsme na dva sáhy k nim, vzhledem k jejich rychlosti jsme nechtěli útočit první. Tillan stála mírně za mnou, neměla štít. Chvilu se na nás dívali, poté mě všichni přeskočili a povalili Tillan. Byli jsme na okraji pískovcového masivu. Ten nápor neunesl a ulomil se. Spadli jsme. My jsme s mnoha šrámy skončili nad kamenem, naše torny a orghisové pod ním. A zároveň se otevřel vchod do podzemí, či lépe s námi spadl zával, který ho zakrýval. Vstoupili jsme dovnitř. Viděli jsme přibližně deset sáhů dlouhou chodbu a za ní masivní dveře, spíše bránu. Tu jsme otevřeli a spatřili místnost přibližně deset na deset sáhů velkou s jedněmi malými dveřmi. Byla celá popsaná arvedanskými runami. Vstoupili jsme dovnitř. Dvířka otevřít nešla, a proto jsme začali prohledávat celou místnost. Po přibližně dvou směnách jsem našel malou páčku. Poslal jsem Tillan ven a zmáčkl ji. Ozvalo se hlasité hýbání všech možných kol okolo nás a celé místnosti. Vyběhl jsem ven, ale nic se nestalo. Vešli jsme dovnitř a uviděli malý výkfenek, který zjevně otevírala páčka. V něm byl kožený váček. Po prozkoumání jsme spatřili dvacet atonů.

Najednou nás ovanul vánek a otočili jsme se. Před námi se objevila nádherná éterická dívka dlouhých vlasů temné barvy s hlubokými bolestí zmučenými očima. Kolik toho asi musela prožít? Tichým, sladkým hlasem k nám promluvila a poprosila nás o pomoc. Aby někdo sejmul její kletbu, musí se jí postavit člověk, který má v duši jen dobro, nic než dobro a je naprosto odevzdán dobru. Pokud tomu tak není, zemře a kletba nebude zrušena. Nevím proč, ale mám pocit, že toto splňuje David. Ale kdo ví... Zkusíme ho požádat. Nevím proč, ale zdá se mi to jako neuvážený risk a hazardování se životem přítele. Kdyby se mu něco stalo, do smrti bych si to vyčítal.

Nuže: Požádala nás o zlomení kletby. Nevím jak, a co si o tom myslet. Ještě dnes si o tom pohovořím s Davidem, nevím proč, ale mám takové tušení, že on by mohl kletbu zlomit. Podle toho, co o něm vím, je zatvrzelým bojovníkem za dobro a navíc mi Swearin ve věštbě sdělila, že nám pomůže rytíř. Měl v ruce nádherný obouruční meč a na sobě zářivou plátovou zbroj, vypadal přesně jako David. Myslím si že dokáže kletbu zlomit. Kéž jsou bohové milostivi.

Během návratu se nic nestalo. Když jsme si šli za atony koupit zbraně, začal se po nás ohlížet nějaký rytíř. Tillan zrovna měla trochu horší náladu, stoupla si před něj a obořila se co že si to dovoluje. Odpovědí jí byla věta „Ale já vás znám.“ Stáhla mu z hlavy kapuci a nastalo obrovské překvapení. Stál tam David! Od té doby se změnil. Na obličej mu bylo znát, že prošel mnoha zkouškami, problémy, boji a utrpeními. Navíc se mu pod okem táhla vodorovná, asi patnáct coulů dlouhá jizva. Takhle rána musela být hodně nebezpečná, jistě ji léčil velmi dlouho.

Poté nás požádal o půjčení atonů k prohlédnutí a sdělil nám, že jsou vzácné, Sinwarské (či tak nějak) a momentálně jich je na Asterionu přibližně tolik, kolik je v tomto váčku. Dali jsme mu je, aby je nechal prozkoumat a prodat za odpovídající hodnotu ve zlatých. Prý je za ně teoreticky možné dostat až dvacetinásobek normální ceny, ale to by bylo opravdu štěstí. Poté jsme si zašli pohovořit do hostince. Napřed jsme mu vyprávěli, co jsme během odloučení dělali my, a poté jsme o totéž požádali jeho. Jeho obvyklá skromná odpověď Pár drobností, ani to nestojí za řeč se na naše naléhání rozvinulo v dlouhé vyprávění. V Rilundu pobíhal kolem šedesáti orghisů, poté dorazil do Tisíce jeskyní, kde našel nějakého poustevníka, výměnou za onu potřebnou bylinu slíbil pomoc s vybitím padesáti skřetů. Dostal ji, po vypití odvaru z ní byl údajně čtyři dny v bezvědomí. Nato šli na skřety. Po krátké bitce museli utéct do podzemí, kde seablokovali v nějaké místnosti. Tam našel svoji zbroj a probil se ven. Poté se velmi

dlouho toulal podzemím a hledal cestu ven. Vyšel na druhé straně Jeskyní. Nějaký čas bojoval po boku světloonošů, například araka – o jeho šermířském umění se vyjadřoval velmi obdivně. Někdy bych se s ním také chtěl setkat. Nějak se dostal zpět na sever od Jeskyní a vrátil se do Rilundu. Musela to být obrovská životní zkušenost.

A ta zbroj, tak nádhernou práci není možné snad nikde vidět! Vypadá nádherně! Je jako nová, krásná plátová zbroj, vyrobená, pravda, z masivních plátů, ale vystlaná jemnou kožešinou. Hrudní plát má na přední straně skoro nezřetelně vyryté dvě bílé růže, kterých jsem si všiml až při světle svíčky. Jak tak přemýšlím, součástí nejspíš není helma, nebo ji alespoň David nenosí. Boty jsou vyrobené ze stejného materiálu jako zbytek zbroje, ale vystýlkou musí být ještě mnohem pohodlnější než se zdají.

Jeho dům je nádherný. Umístění v Řemeslnické čtvrti je báječné, ani na sebe neupoutává nějakým nápadným zjevem, nenalézá se ve zlatem nablýskané zbohatlické čtvrti, ani v nějaké chudinské. Připadá mi jako nádherný dům v ušmudlané dřevěné krabičce bez jakýchkoli ozdob. Vypadá z venčí naprosto obyčejně, ale pokud člověk vstoupí dovnitř, ohromí ho velikost a krása vstupní haly, největší místnosti celého domu. Druhé patro této místnosti je symbolizováno pouze ochozem kolem dokola, na který se zle dostat točitými schody. Uprostřed místnosti je velký dubový stůl a dvě velmi pohodlná křesla. Po stěnách je rozvěšeno okolo patnácti obrazů s nádhernými výhledy. Pravděpodobně symbolizují místa, na kterých se David pohyboval. Na jedno z nich nezapomenu, plátno vyzobrazuje výhled z vrcholku ostrova, na kterém jsme zabilí harpyje, konkrétně panoráma z vrcholku hory. Kokosové ostrovy byly nádherné místo, někdy bych se na ně chtěl vrátit.



20.4.846 KL

Děra večer jsme požádali Davida o zlomení kletby. Jeho skromnost by mohla být jeho pýchou, jejíž velikost by mohla převyšovat snad jen síla jeho víry. Je opravdu hluboce věřící, délka jeho modliteb udivuje i mne. Přeci jenom, dvě hodiny věnované pouze denní modlitbě unaví i mne, on je koná třikrát denně, pravidelně každý den. Pokud jsem se všiml dobře, polovinu noci nespál a věnoval se dalším modlitbám. Změnil se. Za několik hodin vyrazíme zpět do Oáze. Nevím proč, ale nemohu se zbavit nutkavého pocitu, že kdýž nás přesvědčoval, že kletbu zlomí, klepaly se mu ruce. Přiznal by nám radši pravdu, nebo nás uklidnil tím, že se mu to povede? Tato situace mě utvrzuje v jistotě, že dané sliby neporušuje. Například slib odvahy. Mám pocit, že ve schopnost zlomení kletby sám nevěří, ale pouze se nás snaží utěšit a zbavit černých úvah a strachu o jeho život. Ne, nebudu a nehodlám se bát, on to dokáže!



11.7.846 KL

Uše je za námi a David díky všem Sedmnácti bohům žije. Snad si vzpomenu na vše, co se během cesty stalo, Tillan právě trochu opožděně slaví naše narozeniny, mám nepříjemný pocit že za tuhle pitku utratí skoro tolik, kolik jsem já projedl od okamžiku, kdy jsem se rozloučil s Wingu, kéž je stále v milosti Aurionově. Kvůli hluku si asi na vše nevzpomenu.

Tedy: Jakmile jsme vyrazili, moje domněnka se potvrdila. David je schopen ranní, polední i večerní modlitbu protáhnout každou i až na dvě hodiny a polovinu noci nespí, pouze se modlí. Obdivuji tuto vytrvalost, já bych toto nedokázal. I přes varování, že dostane úpal, celou poušť přešel ve své zbroji a snad se ani nezpotil. Po večerech mě učil bojovat s mým novým bastardem, tolik zkušeností s mečem jsem ještě neviděl. Obvyčejný člověk by při pohledu na jeho styl boje věnoval modlitbu Gorovi za to, aby se nikdy s podobným bojovníkem nasetkal na nesprávné bojující straně. Jeden den se mne zeptal, proč jsem se nestal rytířem, sílu na to prý mám. Po odpovědi jsme se pustili do rozhovoru, ze kterého dá se říci vyplynulo, že bych se mohl pokusit proti regulím církve přestoupit k Aurionovým bojovníkům a rytířem se stát. Ale to by před pokusem o přestup pravděpodobně vyžadovalo mnoho pozorování a posuzování. Ihned ten den, kdy jsme dorazili do Oáze, jsme sli na místo. Naneštěstí, vchod byl zasypan.

David vztáhl k zemi ruku a začal s ní ukazovat postupně na celé okolí, až se zarazil, když dlaně mířila přibližně dvacet sáhů od nás. Na chvilku se soustředil a písek se sám z chodby odvál. Úžasné. Již ze zvyku vytasil svůj lintirový obouruční meč a vstoupil dovnitř. Následovali jsme ho. Když jsme vstoupili dovnitř, zjevil se znovu duch arvedanky. Davida si vůbec nevšímala. Pohlédla na nás svým nekonečným smutkem a utrpením protkaným pohledem, ve kterém se nyní zablesklo trochu naděje na ukončení kletby a otázala se, jestli jsme přivedli onoho člověka. V ten okamžik jsem si všiml, že se Davidovi silně klepou ruce.

Tohoto jsem si už všiml (byť nepatrněji, snažil se to tehdy potlačit) několikrát u ohně, když jsem zavedl řeč na téma kletby. Vždy tehdy urychleně ukončil debatu slovy „Pokud je šance na zlomení její kletby, zkusím to, musím to zkusit. Pokud se to povede, ona bude vysvo božená a šťastná a já budu moci dále konat dobro, pokud při tom zemřu, bude toto Aurionova vůle.“

Pokynul jsem tady směrem k Davidovi. Ona se vznášejíc se otočila k němu. V ten okamžik, kdy napřahovala ruku k jeho čelo, zavřela se vstupní vrata a rozhostila se tma, protože všechny louče zhasly. Uslyšeli jsme, jak David padá na zem a vypadá mu meč z ruky. Tillan zachvátíla panikou a mě téměř také, obzvláště poté, co bůh nevyslyšel moji úpěnlivou prosbu o osvětlení místnosti střípkem božské krásy a dokonalosti.

Po chvilce se vrata otevřela, louče se rozsvítily a David se posadil. Vstal, sebral svůj meč a promluvil k nám. Řekl, že za oněmi dřevěnými dveřkami nám arvedanka zanechala dar jako dík za zlomení kletby. Otevřeli jsme a rázem z nás vyprchaly poslední zbytky úleku z událostí předěšlých. Na kamenné truhlici ležel meč, celý z lintiru. U kořene jíle jsem si všiml drobné runy ohně, která je v levém dolním a pravém horním rohu doplněna o šesticípou hvězdu nakreslenou ze tří v jednom místě se protínajících čar. Tillan chtěla nadzvednout víko, ale bylo na ni moc těžké. Požádala mě tedy o pomoc. Jakmile jsem se ale víko dotknul, otevřel se mi v mysli velmi zvláštní obraz. Nejprve jsem uviděl onu arvedanku, jak se zděšeným výrazem prchá. Vedle ní běží muž, kterého v zápětí zasáhne do zad černě opeřený šíp. S výkřikem „Saeeno, běž!“ se zhroutí do prachu, opírá se o lokty a vykřesává krev. Za ní se ženou čtyři skřeti, jeden z nich má luk. Tři běží dále, čtvrtý se sklání k těžce raněnému muži a dívajíc se mu do očí, pomalu mu prořízne hrdlo. Zbylí Saeenu doženou a začínou z ní strhávat šaty... V ten okamžik obraz končí, je velice jednoduché domyslet se, co jí chtějí udělat. Další obraz ukazuje vzlykající Saeenu s napůl roztrhanými šaty, která klesá na zemi a vzlyká. Skřeti ji začínou surově bit, po přibližně půl směně jeden vezme meč a zasadí jí poslední ránu. Ve třetím obraze je vidět úplně jiný skřet, který na nějakém třetím místě stojí v rituálním hávu nad dívčím tělem a zařikává nějaké k němu směřující temné formule... A v posledním obraze je několik lidí vznešené postavy i vzezření, leč s výrazy plnými smutku. Jede z nich je kněz Aurionův s křížem Kněží Slunce na krku vykonávající pohřební obřad nad touto rakví. Co dělá kříž na jeho krku, vždyť myšlenka Kněží slunce není starší, než třicet let?

Požádal jsem tady Tillan, abychom tuto rákev neotvírali, nechtěl jsem rušit klid této bohy zkoušené arvedanky, natož zneuctit její hrob vykradením. Ona tedy svolila, ale pod podmínkou, že celý meč připadne jí. Co jsem mohl dělat jiného? Obětovat meč pro klid mrtvé ochoten jsem.

Když jsme vyšli ven, před vchodem seděl hluboce zamyslený David. Požádal jsem Tillan, aby šla napřed. Chvilku jsem seděl vedle Davida, pak jsem se nevtíravě zeptal na zážitek. Odpověděl mi, že se jejich duše na okamžik splynuly. On zná celý její život, ona jeho. Prý ona je první člověk, který ho kdy politoval. Co asi musel zažít? Sebrali jsme se a po chvíli dohnali Tillan pomalu jdoucí k hostinci.

Když jsme druhý den ráno sešli z pokoje, David zrovna vešel do hostince. Podle z jeho obličejů znatelně značné únavy celou noc nespál. Požádal nás o odklad odjezdu na další den. Tedy jsme jeden den strávili nicneděláním, v tomto stavu vyrazit do pouště by snad znamenalo sebevraždu, i když u Davida, kdo ví. Každopádně vyhověli jsme žádosti přítele a vyrazili jsme až o den později, 9.6.846. Tou dobou jsme již měli zmeškanou oslavu narozenin, ale domluvili jsme se, že je uspořádáme až v Rilundu.

Jak se snad za chvíli k mé neřibosti stane tradicí, na cestě jsme znovu promeškali půlroční obřad. Ale spon jsem Aurionu věnovali dlouhou modlitbu.

Včera večer jsme se vrátili.



12.7.846 KL

Dnes jsme převážně odpočívali po cestě (Tillan navíc po oslavě) a věnovali čas modlitbám a půlročnímu obřadu zameškanému kvůli cestě. K večeru jsme si pohovořili s Davidem a požádali ho o svolení k zapojení se do boje proti temné Desítce, lépe řečeno k tomu, aby nám zadával úkoly, které je třeba při boji plnit. Jeho odpověď byla rozsáhlá.

Hovořil o tom, že nyní již likvidace Desítky nespočívá ve zničení několika svatyní, nyní se ve městě rozhořel velký boj mnoha organizací, ve kterém jsou denně mrtví lidé a pokud se do něj zapojíme, může nám někdo v noci v temné uličce zarazit hluboko do zad dýku. Pokud se do boje zapojíme, již nebudeme moci skončit, je to běh na dlouhou trať. A Ynnar Rút nezapomíná, již nyní po nás prý pátrají jisté kruhy a pokud na sebe upozorníme, možná se dostaneme do nebezpečí. Možná smrtelného nebezpečí. Tuto debatu ukončila Tillan značně trapnou poznámkou, kolik prý z toho bude výdělků. Proč existují lidé, kteří více než na dobro světa myslí na vlastní kapsu? Nuže, uvidíme. Dal nám několik hodin na rozmyšlenou. Když jsme rozhodnutí potvrdili, požádal nás o první úkol. Nalézt hlavní svatyni Ynnar Rút. Vodítkem nám má být arvedanské slovo ekřinkum a reklamní útržek Měsíční hospody, slibující nevidaná potěšení jak alkoholická, tak tělesná. Podepsán hostinský Kaolín.



13.7.846 KL

Bože, ona to udělala! Zabíla člověka! Proč? Co ji k tomu vedlo?

Kéž by se nic z toho nestalo! Proč? Proč?

Ekřinkum znamená v arvedanštině díra, dílák a podobně. Měsíční hospoda je v Dolíku, pravděpodobně je tam i svatyně. Šli jsme tam se zbraněmi. V hospodě si Tillan objednala kvalitní densarský hašiš a také ho vykouřila. Proč? Kvůli němu? Přibližně půl hodiny jsme chodili venku. Po chvíli jsme narazili na hospodu U tří hvězd, přemluvila mě, abychom vešli dovnitř. Zkontaktování se s Kaolinem nevyšlo, zkusili jsme to přes nějakého příznivce Ynnar. Když jsme vstoupili, poukázala na něj, že prý vypadá jako stoupenec. Sedl jsem si a objednal medovinu, ona s ním mluvila. Po chvíli na ni vytáhl meč a zařval, že urážet se nenechá. Po varovném výkřiku, aby ji nechal na pokoji, jsem se jí rozběhl na pomoc, ale tři neznámí muži se na mě vrhli a omráčili mě obušky... Vzbudil jsem se ve vězení a ona vedle mě. Zabíla ho. BOŽE, PROČ? Po chvíli nás David označil jako pravé majitele listin opravňujících k zabítí nepřatel Sedmnáctky. Ale ten nás neopravňuje k vraždě. Proč je vraždkyně? PROČ? Pořád se mi to honí hlavou. Rozhovor, tasení, převrácení stolu, tupá rána ze zadu do hlavy. Přišel ke mně kněz Lamiusův, zeptal se na pravdu a já ji řekl. Pustil mě s tím, že opravdu nic nevím. Pak šla Tillan. Ještě vidím, jak schází dolů a vzlyká. Jako ve snu slyším slova je vraždkyně, jestli bude odsouzena, bude lámána v kole. Proč? Přišel jsem domů, David nám dal klíče a radu, ať sem nechodíme před osmou, kdy tu nikdo není. Mohli by se nás pokusit zabít. Když jsem se vrátil, David usilovně listoval Právním řádem Rilondským. Má prý několik šancí. Právo výkupní (její život bude vyvážen zlatem její váhy, k tomu moc šancí není), nebo ordál. Někdo za ní půjde bojovat do arény, jen s dýkou, bez možnosti žádat o pomoc bohů, pokud se ovšem sami nerozhodnou jinak, s nějakou strašnou bytostí.

K tomu se se mnou pohádala o dělení společného majetku a kouzelných předmětů, které najdeme. S okamžitou platností se našich tisíc zlatých za atony dělí dvěma, každý si se svojí polovinou dělá co chce. Já z ní dal tři sta Rianniným kněžkám, v dnešních těžkých dobách je potře bují. Poté jsme se domluvili, že veškeré kouzelné předměty, které najdeme, si dělíme na polovic podle jejich přibližné moci. A na závěr mi oznámila, že je ochotna věnovat jednu modlitbu denně Gorovi, pokud mi ze svých výstupů bude dávat pouze třetinu místo poloviny, jako by se víra dala prodávat. PROČ? PROČ? Možná se mi něco snažil říci bůh v kšásteře Oanitů. Při polední modlitbě jsem měl pocit, že se na mne Aurion z obrazu dívá.



14.7.846 KL

Vše je čím dál tím horší, obrazu Tillan bojující s oním barbaram od Řilondských stráží a sestupující ze schodů následovaná knězem se nemohu zabavit, nedokážu se ani pořádně soustředit na modlitbu. Dnes v poledne se koná její soud, musím tam být.

Smrt plodí jen další smrt. PROČ?

Po zvážení všech faktů kněz Lamiusův vynesl prohlášení, že prý za informaci a deset zlatých Kharovu nočnímu stínu slíbila vraždu onoho barbara. Poukázal jsem na to, že náš majetek nyní čítá kolem tisíce zlatých, proč by to dělala? Jemu to snad bylo úplně jedno. Prý prostě dostala slib peněz za zabití, tedy vražda. Dal nám směnu na doplnění obhajoby. Zašel jsem za soudcem a podplatil ho dvaceti zlatými, aby se zdržel o hodinu, pokud možno více. Zachránilo jí to alespoň na krátkou chvíli život. Po hodině a čtvrt vrazil do dveří David s listinami potřebnými ke svolení k ordálu, přesně v okamžik, kdy se soudce chystal kladivkem potvrdit rozsudek smrti. K povolení ordálu je potřeba úžasná podpora radních, musí mít kontakty, peníze nebo oboje. Ordál se koná za tři dny.

O její vině či nevině se tedy rozhodne 17.7.846 KL, přesně v pravé poledne, na nádvoří Lamiusova kláštera.

David si ani není jistý, zda má do arény jít. Před chvílí u mě hledal morální podporu, ptal se, zda má do arény jít. Bude stát proti vyšší huamě, pouze s dýkou. Nesmí žádat boha o pomoc.



15.7.846 KL

Zašel jsem si pohovořit s Tillan, koupil jsem jí láhev medoviny, pro utěšení.

Alespoň mě uklidnila, nedělala to pro pár zlatých, ale pro tu informaci, kde svatyně je.

Pokud David při ordálu zemře, ona bude lámána v kole. Nenávidím utrpení a nesvolím, aby trpěla, i když zabila člověka a víru v boha brala velice volně. Jenže co s tím udělat?



16.7.846 KL

Celý můj minulý život se mi sesouvá na hlavu. Asgaroth znamená černý, vyvržený a David ho dostal za neskonalé černou duši, opakované rouhání se, porušování řádu a neúctu k nadřazeným. Toto se neděje často a musí to být odhlasováno v jeho případě vedením jeho řádu. Proč? Ony skutky, které jsou mu připisovány, se snad nemohly stát. On? A to všechno, co je u něj psáno? To nemohl udělat z vlastní vůle! Neskonalé černá duše? Hloupost, toto označení se pro člověka s nejhlubší vírou, jakou jsem kdy viděl, či pro člověka, který se právě chystá za přítele zemřít, prostě nehodí.

Tillan jsem u alchymistů koupil dvojnásobnou dávku jedu naba-wi. Jeho vypití nemůže nikdo přežít, dám jí ho před ordálem, aby ho vypila, pokud David prohraje.



17.7.846 KL

David zmizel! Bohové si ho vzali k sobě!

Přesně v poledne vkročil pomalým, obřadním krokem do arény. Neměl na sobě žádnou zbroj, ani meč, pouze lehkou tuniku z nejjemnějšího bílého hedvábí a za pasem onu rituální dýku, kterou jsme našli na Kokosových ostrovech. Stál jsem vedle Tillan na visutém balkóně, připraven huamu, jakmile by se ocitla

v dosahu, oslepit zázrakem. Pro Davida cokoliv! Tillan vedle mě stála smrtelně bledá a vyděšená, v ruce svírala lahvičku s jedem.

David přišel ke křeci s huamou srsti barvy písku a otevřel křec. Té se zjevně nechtělo skákat. Pomalu k němu přišla. Chvilí se obcházeli, pak po něm sešla drápem. Způsobila mu strašnou ránu přes celou nohu odshora až dolů. Na nohu se již nedokázal postavit. Chvilí se znovu obcházeli, pak se na něj vrhla. Svými strašnými, snad deset coulů dlouhými tesáky mu prokousla zápěstí a způsobila několik strašných ran na ruku. Vrhla se na něj potřetí.

Když odskočila, měl David rozdrčené zápěstí od zubů, hluboký šrám na druhém předloktí a ránu, spíše díru v prsou. Zprava nahore až k levému boku, nejméně osm coulů hlubokou. Už se ani nezvedal, byl téměř mrtev. Kněz, který požadoval Tillanin soud, povstal a začal rozdávat příkazy k vykonání poprav. V ten okamžik se objevil paprsek ze slunce, které se rozzářilo, mířící k Davidovi a celé nádvoří se zalilo světlem silnějším, než při pokusu o oslepení orghisů. Když jsem se vzpamatoval, Davidovo tělo bylo pryč a na místě, kde ležel, se zhmotnilo pět válečnicků ze slunečního svitu. Vrhli se na huamu a doslova ji rozsekali na kusy. David by nebyl schopen žádat boha o zázraky, snad byl tou dobou již dokonce mrtev. A o válečnicích jsem od Wingu slyšela vyprávění jako malý. Z toho, co já vím o zázracích, tento David nemohl mít příslibený. Kdo ví, jestli ho někdy někdo vůbec příslibený měl, snad jen někteří legendární kněží, nejlepší z nejlepších. A válečníci by nikoho neměli dokázat zabit úplně a mohou být zranění. Drápy huamy jimi procházely jako slunečním svitem, kdežto jejich meče se do ní s chutí zakusovaly a během několika vteřin ji rozsekaly na kusy.

Bože! Teď jsem si na něco vzpomněl a zalistoval o několik stran dozadu. Něco podobného, velmi podobného se mi zdálo, když jsem se zotavoval ze zranění při bitce s orghisy! Boží moc je nevyzpytatelná a obrovská! Snažil se mi to snad tehdy sdělit, nebo co? Proč? Snad náhoda, či co? Nebo se stalo, co se stát mělo? Kdo ví?

Navíc, když jsme se vrátili zpět do Davidova domu, zjistili jsme, že je proklet velmi silnou kletbou. Před chvílí jsem se zde chtěl modlit, ale to prostě nejde. Okamžitě, jak jsem zklidnil a uvolnil mysl, praštila mě tak silná vlna negativní energie, že mi začala téct krev z nosu.

Měl bych se zasadit o to, abych mohl vést Davidovu pohřební řeč. Jen bohové ví, co se s ním stalo. Zemřel? Či snad byl za své skutky odměněn a je léčen v paláci samotného Auriona? Ukáže se znovu na zemi, či již čeká na Lamiusův soud?

Rád bych se podíval do jeho deníku. V jeho pracovně jsme našli jeho zbroj a meč, deníky, sbírku básní, mapu Asterionu, Klíč bytostí astrálních, Cestu tří, zápisky Aurionova kněze a skřeta – oboje z Kokosových ostrovů a k tomu malou knihovničku.

Mám silné nutkání si přečíst celý jeho deník, ale byl by to velmi silný zásah do soukromí. Podle toho, co je zaznamenáno v mém deníku, musí být v tom jeho leccos. Ale asi nevydržím a podívám se na některé jeho zápisy. Vražda Tal'ie, jeho vypovězení z řádu a události posledních dní.

Hlavně nesmím zapomenout na svůj slib. Zapřísahal mě, že pokud se mu při ordálu něco stane, mám prý věnovat každý rok 30. ovocna věnovat dlouhou modlitbu jeho ženě Tal'ie a jemu, a k tomu pokud možno položit kytici červených kvítků na její hrob na městském hřbitově v Albireu.



18.7.846 KL

Dnes jsme si přečetli část Davidova deníku. Tedy něco opravdu udělal a z řádu byl vypovězen, dostal dokonce dvacet ran bičem. Ale snad to neudělal vědomě, vzpomínám si na větu Ale vypadal tehdy tak přesvědčivě. Že by nějaká magická manipulace? Kdo ví. Jsou o tom zмінky na samém začátku knihy, když odcházel z kláštera. Asi si zakládal deník ten samý čas, když já – při odchodu do světa. Smrt jeho ženy jím musela skutečně otrást. Dokonce zápis z toho dne je označen jako 31. ovocen, přestože všechny měsíce mají dní jen 30. V den, kdy se za ni mám modlit, byla zabita. Zápisky, jejich obsah a vzhled vypovídali o polovičním šílenství člověka, kterému zabili milovanou bytost. Zatím jsme knihu nechali v klášteře kvůli nějakému překladu z elfštiny.

Našli jsme ale zmínku o nějaké tajné schránce v jeho pracovně. Nemohli jsme ji najít, tedy jsem šel do kláštera Paní hvězd. Vskutku zajímavé místo. Světlo je tam pohlcováno snad samo od sebe, vzbuzuje to velmi nepříjemné pocity. Nemohl jsem žádnou kněžku najít, stoupl jsem si tedy doprostřed chrámu a čekal. Jedna z nich se přede mnou snad zhmotnila ze vzduchu. Požádal jsem o chvíli času nějaké z nich, která je vzdělána v hledání skrytých prostor. Druhá se zhmotnila vedle té první. Pár vteřin se spolu snad telepaticky domlouvaly, pak jsme se vrátili do Davidova domu. Po dvou směnách našla velmi dobrou skryš, ve které je medailónkeľfky – snad Tal'ie, malý červený kvítek, Davidova oblíbená květina, která krásně voněla a vypadala jako čerstvě utržená a dopis od nějakého Rolanda. Kdo to je, přítel Davidův? A na závěr nám oznámila, že tento dům je stížen kletbou pro ní nevidané síly. Prý jen lidé, kdo zde bydlí ví, jak i zlomit. Rád bych to věděl, když jsem jeden z nich. Ale že je půda prokletá, jsem již zjistil. Ještě mě trochu po pokusu o večerní modlitbu bolí hlava. V noci měla Tillan strašné noční můry a požádání boha o osvětlení Davidovy pracovny trochou božského světla, stálo mě to veškeré vypětí sil, sesílání zázraku je velmi ztížené. Kletba značně zvyšuje úsilí k soustředění potřebnému na seslání zázraku.



19.7.846 KL

Stalo se něco velmi zvláštního. Včera jsme si byli vyzvednout deník z kláštera Oanitů. Objevil se vedle nás opat. Tichost příslušníků tohoto řádu mě stále udivuje a snad se dá trochu srovnat s tichostí Sírniliných kněžek, Proč tyto ženy halí svoji nevidanou krásu a půvab do šedých pláštů a tmy?

S představeným jsem se domluvil, že pohřební mše se bude konat při příležitosti půlročního obřadu. Při cestě zpět nás chytl muž a zatáhl do domu, vedl kobkami a kanalizací, až jsme vyšli ven před ústím elfího diaspory. Chvilí jsme se motali temnými uličkami, až jsme zašli do jednoho domu – elfí čajovny. Tam nám onen muž – Roland – ukázal listiny, podle kterých se všichni tři stáváme společnými vlastníky Davidova majetku, čítajícího okolo deseti tisíc zlatých pouze na účtu u Trpasličí banky a přibližně sto tisíc v nemovitostech v Rilondu, Erinu a Albireu!!! Takto velký majetek si ani nedokážu dobře představit!! Kde jen mohl přijít k takovému penězům?? Nadále nám oznámil, že udržuje organizaci jménem Světlá Sítká, kterou financoval David a s pomocí které bojoval proti temné Desítce. A poslední informací bylo varování, že se nás snaží někdo zabít. Jako by jim nestačil David, ještě my! Dnes ráno, ihned po modlitbě, nám někdo zabušil na dveře. Šel jsem otevřít, pro jistotu s mečem u pasu. Dovnitř vešel nějaký staršina Aurionových bojovníků, jménem Trollik. Ihned nás bez ostychu, jak tak vzpomínám snad i bez pozdravu, začal vyslychat co děláme v Davidově domě, jak ho známe a kde byl. Bohové ho ztrestají za jeho neúctu k mrtvým. Určitě si myslel něco o rouhání se naším přátelstvím s Asgarothem. Ne, to není rouhání, to je čest. Vrcholné rouhání je znevažování památky hrdinů a mluvení o nich s neúctou. Neznaboh.

V okamžik, kdy se za tím zlomyslným vetřelcem, skvrnou na Aurionově jméne zavřely dveře, se nám za zády objevil Roland. Kdyby toto udělal onen vrah, byli bychom mrtví. Navrhl nám, abychom se do Davidova pohřbu, který se koná za tři dny, někam uchýlili. Domluvili jsme se na nám do bře známém klášteře Oanitů. Je to tu hezké ve své jednoduchosti. Asi si budu muset připravit pohřební řeč, udělám to s myšlenkou na Davidovu velikost a s vrcholnou pečlivostí.

Prý nás chce zabít nějaký skřítek. Není ani začátečník – to bychom o něm věděli mnohem víc, a není ani dokonalý profesionál – to bychom o něm nevěděli vůbec. Snad to všechno přežijeme.



22.7.846 KL

Za hodinu a půl budu stát před mnoha lidmi a mluvit o velikosti našeho přítele. V kamenné rakvi bude jeho zbroj a meč, jeho symboly, věci, které by mu mohly zachránit život, kdyby je měl u sebe. Kéž se obřad zdaří ve veškeré důstojnosti.

Nevím, co se to stalo, ale děkuji a skládám svoji nehlubší poklonu všem, kdo se o toto zasloužili a slibuji že za toto budu vděčný tomu, kdo Davida udržel při životě, či kde to vůbec byl! Božská moc je velká, nevyzpytatelná a obrovská! Takovouto radost, vděk, či co to vlastně cítím, jsem nezažil snad nikdy, určitě ne v takovéto míře, to se snad nedá vyjádřit nijak!

První, co se stalo bylo, že si nás před obřadem přivolal ten byrokratický, snad i podplácený neznaoboh Trollák a s vítězným úsměvem nám podával výnos zakazující Davidův pohřeb na církevní půdě a sloužení mše na jeho počest. Na papíru dokonce stálo, že z rozhodnutí rady upadá v nemilost všech Sedmnácti bohů! Jako by nějaká albirejská rada mohla rozhodovat o milosti bohů! Kdyby byl v jejich nemilosti, není zde. V ten okamžik jsem nevěděl, co mám dělat – jestli mu papír roztrhat, výrazem mému postavení nepatřičným mu oznámit, co si o něm, jeho snažení a výnosu myslím, či jestli mu to rovnou naznačit rukama či mečem. Škoda, že jsem s sebou neměl své šupinové rukavice, moje odpověď by byla jasnější. Naštěstí jsem se ale ovládl a šel se zeptat, co s Trollikem dělat a jaké by mi hrozily tresty. Pokud bych ho poslal k zemi, přinejhorším bych byl jmenován Asgarothem, což bych pro očistění jeho jména snesl. Opat se ale ujal situace sám a slušně ho vykázal z kláštera, aby nám nerušil obřad.

Četl jsem pohřební řeč líčící Asgarothovy skutky. Když jsem byl téměř u konce, před Tillan se zjevila modrá mlha, ze které vystoupil nějaký skřítek. Měl na sobě aurionovskou řizu nějakého trochu podivného střihu, přes ni černý plášť. Do obličeje mu přes kápi vidět nebylo, ale z jeho celkového výrazu se zračila velká životní zkušenost. Beze slova přistoupil k rakvi a začal pronášet nějakou arvedanskou magickou formuli. Do Davidovy rakve se začala stahovat bílá mlha. Poté z ní vystoupla bílá záře, která všechny napolovic oslnila.

Když dohasla, v brnění ležel David. Skřítek ke mně prohodil, že za chvíli začne dýchat a probere se.

David vypadal jinak. Zvláště. Nedokáži říci, co se s ním stalo.

Zeptal jsem se skřítku, co se s Davidem stalo. Odpovědí mi byla věta dostal druhou šanci. Prý ode všech. Následovně předstoupil před šumící dav kněží a promluvil k nim. Mluvil o podlosti, o zásti, o přetvářce. Jejich přetvářce. Vmetl jim do očí veškerou špinu, kterou kdy házeli na ostatní, kterou byli umazáni a do které Davida zamáčkli. Mluvil jen chvíli, ale obsáhl vše, co mohl. Tváří se krásně, mluví jako kněz Auriona a hlásají do bro, zevnitř jsou však prohníli. Čím vyšší mají postavení, tím jsou prohnílejší. Změnil se v modrého orla, třikrát obletěl chrám a odletěl oknem.

Po chvíli se David probral. Mluvil o nějakých hlasech, které slyšel, měl prý po tu dobu nějaké divné představy. Požádal mne, abych mu přinesl nějakou knihu, která pokud je, pak leží v rakvi. Byla tam. My tam žádnou neukládali. David byl velmi zesláblý. Nikdo nechápe, co se děje. To snad chápou pouze Moudří a bohové.

Odvedli jsme ho domů. Další věc, kterou jsme zjistili je, že má obrovskou sílu. Obyčejným psaním prodřel papír a zlomil tři pera. Na zkoušku mi jemně stiskl ruku. Skoro mi ji rozdrtil. Takovou silou snad tisknou jen válečníci. A to ještě pochybuji, že se najde mnoho s takovým stiskem. Několik hodin seděl v křesle v pracovně a přerovnával si myšlenky, pak šel spát. Rád bych věděl, co se s ním stalo. A dům již není prokletý, síla křetby byla snad zlomena. Sláva všem bohům a život Davidovi.

Před chvílkou ke mně přišel Roland, David prý chce odjet někam na západ a rád by se mne zeptal, jestli bych nechtěl s ním. Náhodou kolem šel David a zaslechl to. Skřítkovi na pohřbu, Luan – li – Louovi, jsem na pódiu přísahal, že se pokusím Davida nenechat již znovu zemřít. Budu ho následovat.



23.7.846 KL

Roland již včera onoho skřítku, který nás měl zabít, našel a svými metodami přesvědčil, aby nás nechal na pokoji. Čekali jsme na Davida, kdy přijde. Měl na sobě zvláštní oblek. Vypadal trochu jako aurionovská tóga, ale podle toho, jak mu padl a podle zvláštního střihu musel být šit na míru.

Na prsou má znak Aurionových bojovníků. Má volné rukávy. Je zářivě bílá se zlatým vyšíváním. Prostě nádherná. A k tomu má na sobě opánky, které vypadají jako z pravého stříbra. Celkově ladí nádherně. David nás chce vzít na večeri, na které prý vysvětlí Tillan, že odcházíme. Prý má pro ni dokonce jiného společníka, nějakou „náhradu“.

Sedím u mostu a čekám, když se ze tmy vynoří David. Po večeři nás pozval na procházku kolem řeky. Hovořil obsáhle. O tom, co se stalo, co se má stát, o svém životě a mnoho dalších věcí. Poté si nás každého přizval k rozhovoru o samotě. Mě řekl, abych čekal zde hodinu po rozloučení, mezitím si sbalil své věci a přijel sem s koňmi. Já tu jsem, věci a koňe také. Doufám že poruší svoji obvyklou přesnost a přijde dřívě, nějak mi ten mokřý vzduch nedělá dobře. Doufám že se mi nezatočí hlava. Teď asi Tillan vysvětluje, že má pro ni někoho lepšího, že tam, kam jedeme, to pro ni bude příliš nebezpečné (z čehož nemám zrovna nejlepší pocit), že má pro ni lepšího společníka, že nám s ní bylo dobře a podobně. Možná jsem si ze zbývajících peněz měl pořídit nějaké šaty, které se budou hodit do nepohody a půjdou nosit místo řízy, pod brnění, případně nějaký kvalitnější meč či luk. Peníze se budou v bance pouze ztrácet. Nu což, snad se ještě najde nějaká příležitost si vybavení sehnat. A, tamhle jde. A vedle něj je nějaký skřítek s holí s hlavicí ve tvaru hada a ve vyšívané kápi. Konečně, nemohu se dočkat, až vyrazíme. Když kroky Tillan a jejího společníka provází přízeň všech Sedmnácti bohů.



24.7.846 KL

S největší pravděpodobností pojedeme velmi daleko, jistě se do Rilundu nevrátíme dřívě, než za rok. Přibližně dvacet mil od Rilundu směrem proti proudu Ybu na nás u jeho břehu čekalo několik pouštních elfů a tři diákonů z řádu Oanitů. Dostal jsem jídlo na necelý alden, houně, kožešiny na sebe a cokoliv si přeji, tedy v rozumné míře. Nechal jsem na místě hůl a řádovou tógu a vzal si kroužkové nátepníky, rukavice a kapuci. Dvoje velmi pevné boty, náhradní šaty a jezdecké kalhoty. K tomu dlouhý luk se dvaceti šípy. Vzal bych si s sebou i štít, ale zbytečně by to zatěžovalo koňě. Budu také muset zkrátit zápisky do deníku, aby vystačily. Pravděpodobně směrjeme do Oázek,



27.7.846 KL

Bředevírem Davida napadlo z látky a tyčí udělat přístřešek proti slunci, když ještě spíme, nerad bych dostal úžeh. Včera jsme pro změnu celý den jeli, kromě přestávk na modlitbu. Teď by mě ale zajímalo, co se s Davidem děje. Nikdy jsem ho neviděl se takto dlouho modlit. Vstal jsem více než před třemi hodinami, stačil se pomodlit, vykoupat, doplnit měchy a projít po okolí, ale David se celou dobu modlí, a to se modlí již když jsem vstal. Rád bych věděl, jak to dělá. Celou dobu kolem něj poletuje jeho ghilth ve své přirozené podobě. Vypadá nádherně, jako spousta proplétajících se stužek,



1.8.846 KL

Dnes jsme si udělali přestávku. Dvacátého devátého jsme dojeli nějakou karavanu, je příjemné zase vidět lidi. Včera jsme odjeli časně a předjeli ji. David zkoušel, kolik můj koň vydrží, jeli jsme celý den poklusem. Dnes jsem si v Ybu očistil zbroj a nechal vysušit nátepníky a rukavice, jsou značně propocené. Zítřka nebo pozítří bychom měli dojet do Oázek,



5.8.846 KL

Třetího jsme dorazili sem do Oázek, včera odpočívali. Již jsem si myslel, že už snad ani postel neuvidím. Mýlil jsem se, možná ji uvidím naposled dnes. Možná ji uvidím znovu, ale až za dva roky. Odtud vyrazíme na sever, přes Jantarové stepi až na úplný sever, k úpatí Větrných hor. Již chápu, proč s sebou bereme kožešiny. Snad se mi nezničí meč, děkuji všem bohům, že jsem si vzal

dva. Pojedeme přes poušť, přes stepi, budeme potkávat nepříjemně mnoho goblinů a co je snad horší, myšlenkové bytosti. Pojedeme den nebo dva na sever, kde opustíme koně a dále půjdeme pěšky. Bohové nechť nás doprovázejí na této cestě.



8.8.846 KL

Člověk by řekl, že Aurionův kněz musí na poušti žít krásně, tolik slunce. Ano, světlo vlévá novou krev do žil, ale ne skutečně horko ji zase vysušuje. Je to zde jako v peci. Když poušť přejdeme co nejrychleji. Sedmého, ve čtyři hodiny ráno, jsme dojeli ke snad nekonečně hluboké a snad půl míle široké trhlině. Koně jsme nechali stát, vzali na sebe vaky a přenesli se za pomoci obrovské boží moci přes trhlinu. Jen těsně jsme tím unikli pronásledovatelům v čele s Trollikem, kteří nás již několik dní sledovali. Bude jim trvat velmi dlouho, než se přes strž dostanou. Prý se nesnaží zadržet Davida, ale mne. Asi je mu přátelství a úcta k bližnímu trnem v oku.

Nechápu, jak může David vydržet v takto masivní zbroji v tomto horku.

Přežití této cesty bude zkouška mých schopností a další prostředek, se bez dokonalejší a sebezocelení.



11.8.846 KL

D*evátého odpoledne nás napadlo hejno přibližně třiceti drakar, myšlenkových bytostí. Vypadají jako tři sáhy dlouzí ještěři s křídly a velkými drápy. Davida poranily svým ohnivým dechem.*

Dočázali jsme jich zabít přibližně polovinu, než Davida udolaly. Mysleli jsme si, že je to náš konec, když se začala třást zem a vylezl z ní obrovský had. Na šířku měřil čtyřikrát tolik, jako my dva vedle sebe. Odehnal drakary a promluvil! Prý měl sen, který ho poslal sem nám pomoci. Nasměroval nás na oázu, ve které teď sedíme. nebýt na poušti, věnoval bych Aurionu několikadenní modlitbu. Tato oáza vypadá krásně. Je schovaná v dolíku, sotva bychom si ji všimli. Uprostřed je jezírko o průměru zhruba osm sáhů a kolem něj je spousta zeleně.

Zítřka v poledne se vydáváme dál.



14.8.846 KL

Dvanáctého byla, i přes to, že byl den, velká zima. Člověk nikdy neví, čím ho poušť překvapí. Od třináctého do dnešního rána jsme šli pomalu. Od teď budeme cestovat v noci a ve dne budeme odpočítvat.



27.8.846 KL

S*hned po posledním zápisu jsme přešli na noční pochody, přes den se skoro nedá jít. Bojům se zdá se moc často nevyhne. Šestnáctého nás vystopoval démon pouště. Byl vysoký přes tři sáhy, měl šest svalnatých rukou s pěsti velkými jako moje hlava. Oči měl kolem celé hlavy, nešlo ho tedy překvapit ze zadu. A k tomu měl tlamu plnou ostrých jedovatých zubů a dva ocasy s jedovatými ostny na konci. Zabíli jsme ho, ale Davida otrávil. Chvilí po boji zvracel, ale už se zdá být docela v pořádku. Dvacátého nás napadly další drakary, ty jsme tentokrát pobili. Já zabil jednu. Když na mě skočila a zavalila mě, nabodla se na šikově nastavený meč. David zabil čtyři. Zajímalo by mě, co dělají takhle na jihu. Prý vznikají tam, kde krev zabité huamy leží sedm dní na zemi. Huamy by měly být o několik set mil severněji. Proč tedy drakary letí sem a neloví gobliny, když loví pro potěšení?*

Dvacátého druhého nám došla voda. Do dvacátého čtvrtého jsme šli nepřetržitě, než jsem padnul vyčerpaný na zem. Prý jsem se probral za několik hodin. David se totiž začal modlit a přivolal nějakého

světlohoše, tireu, který hledá dobrodruhy jako my, léčí je a doplňuje jim vodu. David zdá se viděl mnohem více krásných žen, než já. Toto platí i o tiree. A pokudžď, když nejsem při vědomí nebo je nemožné to spatřit, vidí můj společník něco velmi zajímavého. Tillan viděla sto padesát orghisů, David tireu. Jen já jen byl vždy v bezvědomí.

Dnes jsme dorazili na okraj Jantarových stepí. Je krásné slyšet šumět trávu a necítit tolik zvrženého písku!

Také jsem se dozvěděl, kam putujeme. O tento úkol prý požádal Davida sám bůh ve vizi. Nějaký goblin Ytrak prý shromáždí prorocké kameny, jiným jménem Airte. Kdyžby shromáždil všech dvanáct, může ostatní gobliny ovládat jako tupou masu. Teď má prý čtyři, z toho jeden v nějakém městě na severu Mlžných hor, pokud se od doby Davidovy víze nepřemístil někam jinam.

Tyto kameny jsou prý velké jako barbarská helma. Máme je prý donést například do Rilundu, pokud to bude možné. Zajímalo by mě, jak těžký může takový kámen být. A táhnout ho s sebou tisíc míl, to nebude nejjednodušší.



7.9.846 KL

Dnes jsme přespali v nějakém statku. Je to příjemné, být zase jednou čistý a spát v posteli. Když jsme vešli do stepí, měli jsme jídlo na tři dny. První den David ulovil čtyři lumíky, či jak se ti hlodavci jmenovali. Vzal vlastní vlas, dal na něj kousek chleba a lehl si. Lumík přiběhl a chléb i s vlasem spolkl. O den později jsme našli stádo antilop. David mi je nadehnal a já přesnou ranou do hrudi skolil jednoho samce. Kéž by mi bohové dopřáli více takovýchto zásahů! Do večera jsme zvěř porcovali a udili jeho maso.

Třetího bylo velké horko, asi největší za celé putování pláněmi. Doufám, že takováto horka tak často nebudou.

A včera jsme dorazili k nějakému statečku obehnanému dva sáhy vysokou palisádou. Bydlí zde Daromír – asi padesátiletý muž – a jeho rodina. Tristia, jeho žena, a tři děti. Dvě dcery – patnáctiletá Alena a její o čtyři roky starší sestra, a šestiletý synek Lukášek. Jestli on nebude dobrodruh, dobrý dobrodruh, nemám naprosto žádný odhad. Pořád se mě ptá, jestli jsem dobrodruh, jestli jsem zabil draha, jestli jsem viděl skřeta, jestli jsem někoho zabil, jestli jsem zabil skřeta a podobně. Doufám že se přikloní na stranu dobra. Zatím ho zajímají hlavně peníze.

Kromě těchto lidí jsou zde i dva obrovští psi, Markus a Ulden.

Zajímalo by mě, co je tato rodina zač. Prý pocházejí z Albirea, proč tedy bydlí v takovéto pustině již sedmáct let? Zajímají se o novinky ze světa mnohem více, než nějaký jiný s prominutím sedlák. A nejstarší dcera zde nosí šperky. Také nezvyklé, na statku na samotě.

Dnes ráno jsme s Daromírovou rodinou sloužili mši ve jménu Pána světla. Když jsem dospal, bylo mi řečeno, že David jel s Daromírem na projížďku po okolí. Já jsem mezitím vyspravil naše šaty a vyleštil zbroje. Mám takový pocit, že se mi to ještě dlouho nepoštěstí.



27.9.846 KL

Učera jsme konečně dorazili do vesnice Hai. Je to velice příjemné pomyslení, ve srovnání s představami uplynulých dní.

Osmého ráno jsme vyrazili. David je vskutku zvláštní člověk, hodný toho, čeho dosáhl. Prý v jeho raném dětství mu byla přisouzena hluboká víra a fyzická zdatnost. Byl na zkoušku přiřazen k Aurionovým bojovníkům. Když po půl roce porazil svého mistra, byl odebrán rodině a zůstal v klášteře. Devátého jsme se přenesli přes Antilopí řeku. Byla příliš široká na brodění, museli jsme požádat boha o pomoc. O den později jsme šli kolem vesnice zdejších obyvatel, lidí u jezera E'waya. Od jedenáctého do patnáctého velmi hustě přšelo, během dvou dní se step proměnila skoro v bažinu. Obdivuji a zároveň trochu nechápu hraničáře, kteří jsou schopni v pustinách podobného rázu trávit měsíce, možná i roky. Pro člověka jako já, a možná i David, je pochod takřka bažinou bez slunce několikaldenu obrovský nápor na

psychiku. Patnáctého nás napadla přední hlídka kentaurů, za cenu poměrně těžkých zranění jsem zabil jednoho s kopím a jednoho s krátkým lukem. Když David zabil své čtyři, přiběhl a požádal boha o mé vyléčení. Vždy upřednostňuje mě před sebou. A to ho nějaký kentaur dost nepříjemně zasáhl do levého ramene. Bůh ho musí mít v oblibě. Mě by se ono zranění hojilo měsíc, on byl zdravý za pět dní.

Šestnáctého již trochu vysvitlo slunce, věnovali jsme obzvlášť dlouhou modlitbu Aurionu, já se dokázal modlit jednu a půl hodiny! Osmnáctého nám došla voda. Šli jsme nepřetržitě. Devatenáctého odpoledne jsme konečně dorazili k řece. Zdrželi jsme se u ní přes noc, a protože byla rozvodněná, požádali jsme znovu boha o pomoc. Krásný pocit.

Dvacátého druhého jsme vybojovali boj, který měl kupodivu větší dopad na zdraví Davidovo, než na moje. Napadly nás dvě huamy. Tu větší David do minuty zabil, já ale měl s tou svou nižší problémy. Napřed jsem požádal boha o dodání jistoty a odvahy. Přiblížení k němu mě sice úžasně uklidnilo, ale ne natolik, aby se mi nekšepala ruka s mečem. Nebýt boží pomoci, meč bych neudržel. Poté jsem se ji, znovu s pomocí boha pokusil oslepit, leč neúspěšně. Přirtila se ke mně. Párkrát jsem ji lehce zranil do hlavy, ona mne také škrábla. Naštěstí mi svaly neztluhly. Byla velmi nepříjemně rychlá. Hrozný pocit. Po minutě mi přiběhl na pomoc David. Huamu ošklivě poranil na boku, čímž mi dal možnost vzdát se z boje. Sebral jsem luk a založil šíp. Když jsem se otočil, uviděl jsem něco, co jsem naprosto nečekal. Huama Davida dokázala paralyzovat! Než jsem ji strelil do krku, paralyzovaného ho kousla! Má docela velké jizvy na hrudi, kopírují tvar čelisti.

Dvacátého čtvrtého jsme dorazili na okraj pralesa, pokud se to krásné místo dá tak nazvat. Není zdaleka tak nepřívětivý, jako Les padajících stromů. Včera jsme narazili na čtyři dřevorubce z Hai, kteří nás dovedli sem do vesnice. David zašel najisto do jednoho domu, kde bydlel rusovlasý muž s plnovousem stejné barvy. Zřejmě válečník, jak se dalo soudit z jeho mohutnosti, ale i zbroje, kterou měl na sobě. Přivítal se s Davidem jako starý přítel. David tu zde zřejmě již jednou byl. Zajímalo by mne ale, kdy. Pokud vím, napřed se pohyboval v okolí svého kláštera, poté se vydal do Erinu, odkud odjel s námi a pokračoval na jih. Po návratu z jihu si myslím, že zůstal v Rilundu a ovlivňoval tamější politickou situaci. Odkud se tedy s Erxenem II. zná?

Ghilihith je vsukutku nádherná bytost. Miluje svého společníka a je mu vděčný za své přitažení ze Stínového světa. Kněz by s ní měl zacházet jako s přítelem a respektovat ji.



28.9.846 KL

Dnes jsme započali další výcvik. Já i David jsme se rozhodli se naučit další stupeň obtížnosti obřadu. Já se zdokonaluji v intenzitě polední modlitby. Je skvělé se učit od tak dobrého učitele, jako je David.



1.10.846 KL

Dnes jsme přerušili vše, co děláme každý den, a věnovali celodenní půlroční modlitbu Aurionu k příležitosti dne rovnodennosti, od východu do západu slunce. Dnes byl krásný den, na obloze nebyl ani mráček,

Výcvik započal skvěle. Polovinu dne trávím v modlitbách a polovinu fyzickým tréninkem, například běháním v plné zbroji a s mečem, případně plaváním v moři. David mi věnuje přibližně hodinu denně a opravuje mé chyby. Stále mi nezbyvá než přemýšlet o úrovni jeho schopností. Včera jsem přemýšlel přes hodinu nad jedním typem výpadu, stále mi nevycházely kroky. Okamžitě po příchodu Davida jsme chybu našli a k tomu mi poradil pár drobností a vlastních vylepšení, které je dobré dodržovat. Zajímalo by mne, co všechno bych uměl, kdyby se mi věnoval více času. Nemohu to po něm chtít, ale učit se od někoho takového, jako je on, by vydalo snad za dva výcviky o samotě.

Bydlíme v jeho domě. Jako většina jeho domů není zrovna největší, ale je útulně zařízený. Zajímalo by mne, kde všude domy má, či spíše nemá. Mám pocit, že by mohl mít nějaký snad i v Tisíci jeskyních či na dně oceánu.



25.10.846 KL

Mám velmi nepříjemný pocit, hraničící snad s obavami. Již několik dní, snad to bude dokonce alden, se mi zdají velmi nepříjemné sny. Na tom by nic špatného nebylo, ale mají několik společných věcí. Vždy v nich figuruje David a vždy jsou spojené s násilím, a to v jakékoli podobě. Co si vzpomínám, a že na to vzpomínám nerad, v jednom David zapálil celé Hai. V jiném, ten se mi zdál zrovna dnes, jsem spal. David ke mně přišel a podíval se, jestli spím. V ten okamžik vytáhl nůž a několikrát mě bodl do břicha. Poté zabil sám sebe. Jindy měl zase být vpleten do kola, které si musel na vlastních bedrech donést za vesnici. Proč se mi každou chvíli podobné sny zdají? Nenávídím násilí. Asi se zeptám Davida. Jednak je zkušenější a mohl by vědět, čím by to mohlo být, a jednak jsem se již stačil přesvědčit, že jsou místa, kde se špatné sny zdají již kvůli tomu, co je na ono místo vázáno. Když byl Davidův dům proklet, bardka v něm díky snům odmítala spát. Napřed nemohla najít klíč, který ležel vedle ní, potom prý někdo klepal na dveře, a když jsem se byl za ně podívat, nikdo tam nebyl. Jindy zase někdo přímo za jejími dveřmi hned vedle mých vřeštěl tak, že by to probudilo kohokoliv. A vzpomínám si, že bylo několik nocí, snad i v několika blocích, když se mě i Davidovi zdály špatné sny, tuším že to bylo v Řifondu.

To, že se mi podobné sny zdají, by nemělo být samo o sobě, nemyslím si, že by mi tyto myšlenky posílala Sirril. Snad by za to mohla moci i magie, možná temné praktiky goblinů, kdo ví. Nejlepší bude se zeptat Davida, zda se mu něco podobného nestalo, a snad ho i požádat o radu. Ještě uvidíme, snad mi Sirril pomůže.



17.11.846 KL

Býčvík se pomalu, ale jistě blíží ke konci. Vše se nám vede dobře. Mě již bůh přislíbil nový zázrak, období deště je již za námi, umím bojovat mečem zase o něco lépe. Příští alden hodlám věnovat luky a zacházení s ním. Při střelbě jsem získal pocit, že nemírím tak dobře. Antilopu jsem sice trefil naprosto přesně, ale byla velká, nevěšela si mě a běžela přímo proti mně. Huamu jsem trefil také, ale v ten nepříjemný okamžik se zrovna zajímala více o Davida, než o mě. Lépe řečeno mě si nevěšela vůbec. A ma'arona jsem netrefil ani dvěma zásahy, když byl navíc oslněný. A navíc se mi při míření trochu třesou ruce a nepříjemně se chvějí, jako by mi byla trochu zima, či se to dá nazvat nervozitou?

Goblini nejsou tak velcí a nemyslím si, že by se do nich mířilo dobře. Ten luk od Oanitů s ozdobami z kentaurího luky mi již dvakrát zachránil život. Tentokrát si s sebou asi vezmu víc šípů, než jen dvacet. Také jsem si nechal opravit zbroj a meče. Meč od Wingu byl docela v pořádku, potřeboval pouze trochu vyleštit a nabrousit, ale s bastardem jsem sešal do draskar, kentaurů a huamy, takže se otupil trochu víc, než jen nošením přes poušť a v mokré pochvě.

Nemám z výpravy na gobliny nejlepší pocit. Nejsou zrovna nejsilnější, dokázal jsem jednoho beze zranění porazit již na Kokosových ostrovech, ale byl pouze jeden a k tomu já měl dlouhý meč a on pouze krátký. A goblini neútočí po dvou, ale po padesáti. Pokud bude nějaká bitka, bude pravděpodobně probíhat tak, že se je jeden z nás dvou pokusí oslnit – to bude spíše David, a přeneše se doprostřed, kde mezi nimi bude rozsávat zkázu. Já zkusím střílet do davu, tím budou nejspíš padat jako mouchy, než se ke mně dostanou. Pak asi nastane krutý boj na život a na smrt. Pokud všechny oslní napřed David a poté já, mohli bychom to vyhrát. Ale za cenu zranění. Možná, či lépe řečeno spíše by asi nebylo dobré se rozdělovat, dva zvládnou více, než jeden. Docházím k závěru že nejlepší by asi bylo se s žádnou takovou skupinou vůbec neseťkat.

Při této představě mi vyvstává na mysl bitka s orghisy. Nedokáži ale posoudit, co by bylo obtížnější, jestli boj po boku Davida proti goblinům, nebo boj po boku Ardena a dalších válečníků proti trojnásobnému množství orghisů.

Nevím, kdo Ytrak je, ale když má moc na to shromážďovat prorocké kameny, asi to bude jeden z nejmocnějších goblinů zde. To by mohlo znamenat, že by mohl ovládat Vlčí pevnost. Neřekl bych, že je

zde moc gobliních pevností, mám pocit, že by takhle mohla být největší. Mohl by tam být jeden z prorockých kamenů. Budu se modlit, aby tam žádný nebyl, ale mé modlitby s největší pravděpodobností vyslyšeny nebudou. Pevnosti bývají dobře chráněné a několik kamenů se brání s pomocí velkých zdí docela snadno, obzvlášť proti dvěma lidem. Představa dvou lidí vyhlásujících obléhání obrovské pevnosti s posádkou několika set goblinů ve mně vyvolává smích – jsou okamžiky, kdy je lepší se něčemu smát, než z toho být nešťastný a naštvaný. Mohl bych propadnout zoufalství a skončit v nečinnosti s myšlenkou, že toto nedokážeme. Ne, toto musíme dokázat, pokud tento úkol chce být, musíme mu ukázat, že jsme hodni jeho přízně a dokázat mu svoji věrnost a schopnosti! Kéž jsou nám bohové milostivi a tento úkol bude splněn.



20.11.846 KL

Rozhodl jsem se, že místního kováře požádám o výrobu štítu. Mohl by se mi hodit. Asi do si nechám vyrobit lepší, než nějaký obyčejný, dřevěný, jako při boji s orghisy. V těchto končinách by se mi mohla chyba v podobě zlomené ruky velmi nepříjemně vymstít. Bylo by dobré, kdyby byl lesklý.

Kdybych bojoval za světla, kterého je zde více než dost, mohlo by to nějakou náhodou nepřítele oslnit. Nejspíš bude klasického dračího tvaru, ten vypadá lépe a úder hranou je velice účinný. Ještě si vzpomínám, jak při souboji s Janem, ještě v klášteře, dostal ránu do hlavy. Ta šance na zásah byla skvělá, ale měl jsem to lépe odhadnout. Tehdy jsem netušil, že z hlavy může téct tolik krve. Měli jsme štěstí, že jsme sehnali Estelínu kněžku tak rychle, pouze bohové vědí, jak by to bylo dopadlo bez velmi rychlého ošetření.

Goblini naštěstí nejsou Jan a snad se to bude hodit. Dlaňový popruh by byl nejlepší kovový a měkčený, a předloketní popruhy si nechám udělat dva, s přezkou a z velmi pevné a dobře připevněné kůže, ještě si vzpomínám, jak se mi při souboji s orghisy utrhly. Kdyby mi štít vydržel o chvíli déle, mohl jsem jich pobít o několik více. To se nesmí opakovat, zde nebude žádný Arden ani kroll, který by ze mě gobliny smetl kým, nechť je mu v Zahradách Blaženosti dobře. A samozřejmě bude nejlepší měkčení na předloktí, dobře to tlumí rány. Nechci mít zlomenou ruku.

A přes štít si nechám udělat nějaký kryt z pokud možno nepromokavé látky, aby se neleskl, když by to bylo nežadoucí. Snad to kovář stihne co nejdříve, zajdu za ním hned zítra.



28.11.846 KL

Býcviík skončil a od Davida tu je jeden úkol. Ráno jsme šli k Rodrigezovi, nebo jak to druhé Erxenovo jméno zní. Přivedl nám pomoc, pokud o ni David nežádal. Je jí mladý barbarský hraničář Gorath. Zajímavý muž. Může mu být teprve kolem patnácti, ale je již vysoký jako já. Zřejmě zde vyrůstal celý život.

Působí na mě trochu neupraveným dojmem, ale který hraničář tak nevypadá? Když se celé dny touláte v těchto končinách nemůže z vás vyrůst žádný městský mladík, který nedokáže přežít bez bohatého šatníku, pohodlné postele a sklenky vína.

Bude se hodit, už kvůli tomu, že přinese do skupiny další zbraň. Do vřavy se zatím nejspíš vrhnout nemůže, ihned by ho rozsekali, ale s lukem bude určitě umět bravurně a snad bude mít lepší výsledky, než já s mečem. Nejspíš se již dokonce s něčím setkal, všiml jsem si několika drobných jizviček na levé tváři, nedokážu říci od čeho. Mohly to být drápky šelmy, stejně tak jako ostny z kůže nějakého silnějšího goblina. Nebo že by měli goblini tak nekvalitní meče, že by na nich byly zuby?

Dostal jsem úkol, zasvětit Goratha do problematiky Airte a poté s jeho pomocí vypátrat u opata zdejší církevní školy Samuela a od učence Divitřese co nejvíce informací o Airte. Zjistili jsme všelicos.

V Samuelově knihovně jsme našli toto:

Airte v arvedanštině znamená velmi dobré umění.

Podle jedné legendy všech dvanáct Airte vytvořil šilený elfi theurg, který do nich vložil své nálady. Proto existují dobré i zlé.

Podle druhé vznikly kdysi před pádem báje Arvedy. Měly být theurgy vyrobeny, aby ještě více pozvedly moc bohů na nebesa. Nebyly ale dokončeny a byly pokropeny špatnou dračí krví, některé více, jiné méně. Díky tomu jsou Airte dobré, zlé i neutrální. Rozložení dobra a zla je v rovnováze, což paradoxně ještě zvyšuje jejich moc. Při vykonání určitého rituálu se všemi Airte prý lze získat moc rovnou bohů. Již chápou ještě lépe, proč je tento úkol tak důležitý.

Krom toho jsme zjistili jména všech a barvy jedenácti Airte. Slovo před Airte nemá žádný význam, je to jméno.

Air' Airte, barva neznámá

Bun' Airte, rudá

Can' Airte, bílá

Gun' Airte, zlatá

Hama' Airte, fialová

Iche' Airte, modrá

Kimo' Airte, neprůhledná zelená

Miwa' Airte, růžová

Repa' Airte, čirá

Tapa' Airte, šedá

Wi' Airte, barva tygřího oka

Nuni' Airte, neprůhledně černá

Zajímalo by mne, jak jsou podle dobra kameny rozděleny, zda barvy odpovídají náladám či dobru, zda jsou tyto vlastnosti na sobě nezávislé či zda jsou dle nějakého klíče. Rád bych také věděl, zda a jak rychle nálada ovlivňuje majitele. Je možné, že začne převládat daná nálada, či začnou nálady kolísat? Pokud má majitel Airte všechny, dostanou se jeho nálady do rovnováhy, nebo budou naopak kolísat ještě víc? Neovládnu ho kameny? To vědí snad jen tvůrci kamenů pokud dokáží odhadnout alespoň toto? Další informace by se dala zaplatit zlatem, a je možné, že se za ni bude platit i životy. Před dobytím Vlčí pevnosti byly dva z Airte, konkrétně Can' Airte a Gun' Airte v ní. Jestli v ní po opuštění a následném obsazení goblíny kameny nezůstaly, není ověřené, ale je to prý velmi pravděpodobné. Mé obavy se začínají naplňovat. Pouze budu muset své představy opravit, obléhání nebudou vyhlašovat dva kňeží, ale dva kňeží a začínající hraničář. Toto ale tak zásadní změna není, jediný rozdíl je, že nelze oslňovat goblíny bez varování Goratha. Kéž bych byl dostatečně zkušný na to, abych mohl dosáhnout vyššího svěcení!

Mudrc nám výměnou za zodpovězení čtyř hádaneK sdělil čtyři indicie. Ty jsou také velmi, velmi užitečné. Promluvil přesně takto:

* Airte velkou moc mají, avšak jen tam, kde strach vládne a slabý člověk je. Nikdy jim nedovolte vlastní život, přestože nemají slavnou pověst, jejich síla je daná lidmi, které pomalu zničily.

* Každé Airte je vybaveno silnou zbraní, která se nesnaží chránit Airte před dobrodruhy, ale dobrodruhy před Airte.

* Těžko bojovat proti dvěma silám, proto se musíte rozhodnout, na co je čas. Buď Airte, nebo váš nepřítel.

* Kvůli Airte jsou vaši nepřátelé schopni udělat cokoli, jejich lákání je veliké. Pamatujte také, že žádná dobrá vlastnost není bez újmy tam, kde o ní nevíte.

David oznámil, že ani tyto indicie ještě nestačí, nejspíš se bude pátrat dál. Uvidíme. Zítra prý chce prozkoumat okolí Vlčí pevnosti, půjčil si moji zbroj, je v ní pohyblivější, než v plátech.

Na koni jet moci nebudeme, i opěšalí jsme velmi nápadní, na koni bychom byli nápadní jako slunce na nebi.)



29.11.846 KL

Chceme hledat Airte po celé Gerrské náhorní plošině, a zatím snad máme jeden pod nosem. David odněkud zjistil, že před rokem a půl byl přímo u města zabit goblin, který měl možná u sebe kámen, který možná starosta Charten vzal. Prý se z něj od té doby stal bruchoun, jak jsem slyšel. Máme si najít nějakou výmluvu a nenápadně se vyptat na kámen. Kdybychom zjistili, že je to Airte, jakýmikoliv prostředky ho sebrat a zabavit. Poté schovat. Uvidíme, Gorath již oznámil, že moc starosty kontroluje dvanáct šlechticů, mezi nimi Rodrigez. Mohli bychom se ho vyptat, zda nezahlédl u starosty nějaký kámen podobný Airte.

Aurion s Davidem, snad vypátrá, co potřebuje.

Tak to byla pravda. Charten Airte opravdu měl. Přišli jsme k němu a začali se nenápadně vyptávat. V okamžik, kdy jsem se zmínil o tom, že by u sebe mohl mít něco jako kámen, viditelně znervózňel. Po chvíli již bylo jasné, že kámen u sebe má. Na můj příkaz mi ho nevydal, otočil se ke mně s výrazem klidného šílence, vyrovnaného se sebou a schopného čehokoliv. Doted se mi jeho slova ozývají v paměti. Ten kámen nikdy nedostanete, řekl. Vstal jsem a spojil se s bohem. Prikázal jsem mu, aby mi ho dal. Byl na něm okamžik vidět vnitřní boj, poté ho vylovil a mrskl po mně. Vzápětí vytáhl dýku a vrhl se na mě. Dost nepříjemně mne pořezal na levém rameni a na břiše. Nebýt Goratha, který ho praštil plochou meče zezadu do hlavy, čekala má duše na Lamiusův soud. Chartena jsme svázali. Požádal jsem Goratha, aby ho za půl hodiny pustil. Sám jsem požádal boha o zastření mé přítomnosti zrakům ostatních a vydal se kámen schovat. Zakopal jsem ho pár coulů od chrámové školy. Po zbytek dne jsem si v knihovně procházel informace o goblínech. Večer se vrátil David. Měl velmi, velmi znepokojivé zprávy. První byla, že goblini začali spravovat pevnost. Druhá, že začali cvičit koordinovaný boj. A ta třetí. Nad Vlčí pevností zavlála standart. Z goblinů se stane obrovský problém. Dřív byla Vlčí pevnost v rukou jejich stavitelů, Arvedanů. Měla sloužit k zastavení útoku skřetů a jako odznak jejich moci. Leží na Šedé řece a několika jejich přítocích. Základní vojenskou posádku tvořilo pět set mužů. Kolik v ní asi je goblinů? Pod pevností se prý táhnou chodby na desítky mil daleko. Při Velkém zemětřesení se pravděpodobně propojily s Podzemní říší.

Dnes jsou z většiny z jejich několika strážních věží a hradu rozvaliny, ale kdo ví, co vznikne, až ji opraví?

Pokud se to podaří, bude obrovský problém je odsud vypudit.



30.11.846 KL

Dnešní den byl také snad více, než perný. A já jsem díky své chybě chudší o deset zlatých.

Dostal jsem za úkol s problémy s goblíny seznámit městské zasedání, vypátrat, co znamená slovo erthemian a zjistit toho co nejvíce o aktivitě goblinů v okolí.

S radou jsem měl nějaké problémy, ale povedlo se. Na strážného jsem musel zapůsobit božskou mocí. Starosta ještě nezapomněl na problémy a Airte, bude ještě nějakou chvíli trvat, než se dostane z jeho vlivu. Nebýt Rodrigeze, vyhodil mne. Ale přesto jsem radu přesvědčil o důležitosti mých informací. Ihned začali plánovat zlepšení obrany ve snice.

Překlad onoho pravděpodobně arvedanského města. Hledal jsem ho třikrát, pouze jednou jsem našel možný výklad. Erthe znamená těžké, nian štěstí. Kromě toho jsem nám nakoupil nějaké vybavení na cestu. Zdejší kramář je velmi zvláštní. Nikdo nezná jeho jméno a má věci, které bych u něj nečekal. Sehnal jsem nějaké jídlo, deset obvazů, velmi zvláštní a účinné léčivé lektvary, dvakrát dvacet sáhů provazu, jehly a nitě, čtyři oleje, cestovní hůl, vínek pod novou helmu, dvě zrcátka, čtyři šátky a tři náhradní tětivy. A krom toho ještě dvacet normálních a pět zvláštních šípů. Jsou vyřezávané po celé délce, krásně provedené. Nerad bych dostal zásah takovým šípem, asi by byl poslední.

Jeden z těch lektvarů jsem vypil. Za ty dva zlaté a chvíli příšerné, opravdu příšerné pachuti se mi zacelily všechny rány.

A na závěr jsem našel krásnou knihu o ptáčnictví. Za chvíli si ji začnu číst.



1.12.846 KL

Štít jsem si vyzvedl, je opravdu nádherný. Miwa'Airte jsme schovali na bezpečné místo. Ty šípy jsou z Červeného lesa. Zajímalo by mne, kde k nim ten hobit přišel, prý je nemá šanci získat ani David či Lord Firun. Prý jsou schopné prostřelit strom, či Davidovu nohu, jak mi vyprávěl. Prý našel nějakou cestu, kterou bychom se mohli dostat skrz Vlčí pevnost bez povšimnutí. Tento deník ještě schovám na nějaké bezpečné místo, jsou v něm některé příliš zajímavé informace.

Kéž Aurion provází naši cestu a dopřeje nám úspěch.



1.1.847 KL

Nikdy jsem neměl z nového roku takovou radost, jako dnes. Ani se mi nechce uvěřit tomu, že jsem v té díře v zemi strávil měsíc! Není horšího pocitu, než být měsíc ve tmě a téměř bez možnosti spojit se s bohem.

Kromě té věci, že se mohu dotknout vlastního deníku, který ležel v Hai, mě u srdce hřeje jedna věc – David je sice těžce zraněný, ale žije! Jak ho znám, do jednoho a půl aldenu bude zase naprosto zdravý. Jakmile dopíšeš, věnuji alespoň dlouhou modlitbu Aurionu. Dnes se koná půlroční obřad na jeho počest, škoda, že jsem se nevrátil o den dříve, mohl bych se alespoň pokusit něco uspořádat.

Co se vůbec od té doby seběhlo? Snad si vzpomenu na vše, co se od té doby stalo. Nejprve jsem při putování spatřil Vlčí pevnost. Rozhodně to není hezký pohled. Tyčí se do výše jako nestvůrná, nesmírně vysoká hradba a zvuky práce, které jsou z ní slyšet, uchu nelahodí. Několik, možná desítek mil před Vlčí pevností jsme zahnuhli ze stezky doprava k nějaké velké kamenné desce na zemi. Tu David odsunul a při pohledu do černé hlubiny, ze které bylo slyšet jen temné hučící vody mi řekl, že ji vybral za cestu přes Vlčí pevnost. Prý tam vedla podzemní řeka. Přivázal jsem k sobě vše co šlo a jak nejpevněji jsem dokázal. Pro dodání odvahy jsem se na chvíli pomodlil a skočil. Modlil bych se déle než půl směny, kdybych věděl, že to bude jedna ze čtyř modliteb na další měsíc. Padal jsem přibližně dvacet sáhů. Po tupé ráně z nárazu na hladinu se na chvíli nade mnou uzavřela voda. Když se mi i přes tížící a stahující zbroj podařilo vynořit se a nadechnout, chytil jsem se nějakých křepínků, co visely ze stropu. To se Davidovi bohužel nepodařilo, srazil mě a vyrazil mi dech. Ten jsem nabral až za chvíli, když jsem padal z vysokého vodopádu. Poslední, na co si pamatuji, byly různé poházené kameny trčící z vody. Na nich jsem ztratil vědomí. Pak prý se řeka dělila ve dvě a mě odnesla na druhou stranu, než Davida. Co bylo dál, nevím. Probudil jsem se v obrovské, kruhové místnosti o průměru snad osmdesát sáhů, ve které bylo jezero o průměru tak čtyřicet. Byl jsem prokřehlý, po pás jsem ležel ve vodě a ani jsem nedokázal pořádně myslet. Spatřil jsem někde spící postavu. Goblin. Měl deky, já ne. Zabil jsem ho ranou kamene do hlavy a konečně se pořádně vyspal a zahřál. Když jsem se pořádně prohlédl, zjistil jsem, co mám. Zbyly mi cáry haleny, kalhot a škorň. U zbroje chyběl levý rukáv a levá noha byla odkrytá. Meč zůstal viset na pásku snad jen boží vůlí. Oba nátepníky, kroužková kapuce, helma a levá rukavice zmizely v nenávratnu, stejně tak všechny torny, měchy, vaky a k mé velké lítosti i štít. Ještě že jsem si deník a řádový řetěz nechal zde, oboje by nejspíš skončilo na dně řeky.

Prozkoumal jsem stěny. Z výšky asi patnácti sáhů tekla malým vodopádem ledová voda do jezírka, které se strmě svažovalo do hloubky. Rostlo zde několik rostlin s jedlými plody. Byl zde pohřben, asi před měsícem, ještě jeden goblin a nad jeho tělem byla navršena mohyla z kamenů. Po prozkoumání se má pozornost zaměřila na jezero. Bylo opravdu ledové. Voda se z něj vsakovala trhlinami hlouběji. Na dně jsem asi zahlédl kostru, vylovil obrubu nějakého kulatého štítu a našel bedničku mečů. Když jsem je tahal, všechny se mi rozpadly v ruce, až na jeden. Krásný meč, asi z lintiru, s arvedanskými runami, v rukojeti asi malý diamant. Po čase jsem to už nevydržel, posvětil si místo a požádal boha o světlo. Nádherný pocit, cítit na své tváři zase praménky světlých paprsků! Kdybych tak věděl, jak dlouho jsem tam strávil! Pocit při spojení s bohem je vždy nádherný, tělem se rozlípě klid a dobrá nálada, člověk cítí

vyrovnanost se světem a s bohem, cítí odvalu a sílu dodávající přítomnost božské dokonalosti. Ten pocit po několika snad dnech byl ještě mnohem silnější, umocněn světlem a časem, po který jsem toto nezažil. Světlo dopadalo na rostliny a okraj, snad několik sáhů vodní hladiny. Rostliny měly docela nezvyklé barvy, a ta voda! Průzračná, lehká! Nebýt tak studená, byla by krása se do ní ponořit! A ten meč, ta nádhera, lehkost, zdobení!

Po čase jsem se proskal skrz trní a našel cestičku ven. Chodba ústila do větší, ta do ještě větší, a tak to šlo dál. Těmito chodbami jsem musel prochodit snad desítky hodin. V chodbách byly lámavé kameny, které mi pomáhaly přežít tuhle strast, žlutozelenavě svítily. Za zmínku během cesty stojí jen to, že mě pět goblinů s křikem a bušením do hrudi odhánělo směrem od jednoho konce chodby. Teprve později jsem se dozvěděl, že tím směrem ležel gobliní tábor. Našel jsem také tu koryto řeky, kterou jsem se sem dostal.

Pak jsem se setkal s Ramxiem, prý velmistrem Magické univerzity v Albireu. Hledal Davida. O meči mi nedokázal říci nic nového, ale poslal mě do vesnice národu mučičů. To byl ještě zajímavější národ. Asi sáh vysocí, zelená kůže, velké černé oči a ruce dlouhé skoro na zem, pomáhají si jimi při chůzi.

Dovedli mě ke svému šamanovi. Seděl ve stanu u ohně, žvýkal nějaká velmi hořká semena a lišil se od ostatních tím, že měl oči bílé celé, nebyl v nich ani náznak jakékoli tmavší barvy. To měl od slunce. Prý mu bylo sto šedesát dva let, člověk seshora se tam neukázal přes osmdesát. Řekl mi, že by mi otevřel cestu z páteho patra, ve kterém jsem byl, do třetího, ale před několika dny mu nějaká šestinohá ještěrka se brala amulet otvírající bránu. Další cesta vedla jen přes tábor goblinů, kteří se snažili mučily odsud vytlačit.

Velmi, velmi dlouho jsem seděl u ohně a přemýšlel, jak ještěrku najít. Po dni jsem vyměnil meč, který byl od cesty řekou beztak poškozený, za deset loučí, nějaké hadry, křesadlo a oštěp. Domluva byla docela zajímavá, šaman byl z celé vesnice snad jediný, kdo uměl mluvit lidskou řečí.

Vydal jsem se jednou postranní chodbou po možných stopách ještěrky. Narazil jsem ale na obrovského pavouka. Zabil jsem ho, ale bylo to na křižovatce čtyř cest a já ztratil směr. Vydal jsem se tedy jednou chodbou a dostal se na hlavní. Tam stáli dva mučičové. Pomocí obrázků kreslených do prachu a domluvy ukázáním jsem se dozvěděl nejen směr k vesnici, ale i že tudy utíkala ještěrka. Ukázali mi cestu.

Dorazil jsem do místnosti s naplň zledovatěným jezerem zrovna, když tři ledoví duchové ještěrku zatlačili ke zdi a chystali se ji zabit. Ta se zneviditelnila, proklouzla mi mezi nohama, čímž mi je podrázila, a utekla. Chvilí jsem s těmi nehmotnými duchy bojoval, ale boj to byl strašný. Už jen jejich přítomnost zraňovala chladem, a při jejich dotyku mnou projížděla pálivá, ale příšerně mrazivá bolest, která mě dováděla k šílenství. Po chvíli boje mě jeden zasáhl do břicha. Bolest byla tak příšerná, že jsem dokonce upustil meč.

Dokázal jsem jim utéct. Po odpočinku a zahřátí se jsem si vzpomněl, že mám u sebe louče. Do jedné ruky jsem si vzal dřevě, do druhé jsem si po nalezení v trávě vzal meč. Duchům chvíli trvalo, než přiletěli ze středu jezera. Loučemi jsem si udržoval jejich odstup, potom jsem jednoho jednou ranou zabil. Prostě se smršknul a zmizel. Byl to zvláštní pocit, máchat mečem naprázdno, a přitom vidět, že něco, na co si nejde ani sáhnout, je zraňováno. Louče se ale pokryly vrstvou ledu. Musel jsem tedy znovu utíkat. Jeden mě ale dostihl. Obrana v ten okamžik neměla žádný význam, tak jsem se ho snažil rozsekát bez ohledu na zranění. To se mi podařilo, ale kdyby vydržel o chvilku déle, nežil bych já. Zahřál jsem se o louče a více méně bez problémů jsem zabil i toho třetího. Poté jsem na břehu našel čtyři umrzlé gobliny se dvěma malými štíty a dvanácti broušenými drahými kameny čtyř barev. Nedá se říci, že bych jich, jako po této zkušenosti ostatně všech goblinů, litoval, ale takovouto smrt bych přál málokomu, pokud vůbec někomu. Vydal jsem se za ještěrku. Po několika, možná deseti, hodinách bloudění chodbami a překřížením té hlavní, na které jsem potkal ty dva mučily, mi v jedné vedlejší skočila na hlavu. Zranil jsem ji a pak po jejím rychlém úprku začal sledovat. Dokonce jsem ji i spatřil, ale v ten okamžik, když ji tři smějící se goblini zavírali do klece. Spojil jsem se s bohem a ten jim svým mocným hlasem skrze moje ústa přikázal si lehnout. Poté jsem požádal boha ještě jednou o pomoc, se zábleskem jsem se přenesl nad ně. Dva jsem zabil, ale třetího jsem minul a on vstal. Nejdříve mě povalil a pazourkem mě začal mlátit do obličeje. Ted tam mám dvě jizvy těsně vedle sebe, vyražený horní špičák a okolní dva zuby zlomené. Rozlícen jsem ho ze sebe srazil ranou hlavici meče do obličeje a rozběhl jsem se ho nakopnout do břicha. Strčil mi tam ale kámen, o který jsem si pochroumal kotník. Poté si doběhl pro kopy. Tím udělal výpad, já ho vykryl a srazil mu hlavu. Po boji jsem jemně přimáčkł slídiče, nebo jak se ta ještěrka jmenovala, ke kraji klece, vzal jí medailon a pustil ji na svobodu. Všiml jsem si něčeho – nezneviditelnovala se doopravdy, jen člověku ukazovala to, co je za ní. Bytosti ze stínového světa jsou zvláštní a nikdy nepřestanou překvapovat. Jedny jsou rychlé, jiné létají, další jsou ledové a některé se umí perfektně maskovat. Co mě potká příště?

V mučilské vesnici jsem strávil nějaký čas, než se mi zranění zahojila. Noha už ani nebolela, ale zu b ještě trochu cítím i teď.

Ve třetím patře jsem viděl bitku. Šestnáct asi divokých goblinů, tačových, jací zajali ještěřku, naběhlo na deset s krátkými meči, v botách a s koženými zbrojemi. Z těch deseti to přežili dva. Byli ale hodně zranění, tak jsem je dobil. Podle Davida byli tihle z Vlčí pevnosti. Jestli jeden dokáže porazit dva divoké, kterého já z vládnou jen jednoho, pak bohové s námi. Vzal jsem si jejich jídlo, boty a s opasky svázal louče. U každého jsem našel dva nebroušené černé kameny, prý onyx. Po cestě dál jsem našel velmi hlubokou díru do země, mna jejíž dno nebylo vidět, a strop z hlíny. V něm sem tam prosvítal denní paprsek. Konečně! Do slunce západu jsem se modlil, byl to nádherný, ulehčující pocit!

Tou dírou ale chodba končila, musel jsem se tedy vydat jinudy. Napřed mě napadla nějaká vážka. Tu jsem porazil a v hnízdě našel mrtvolu muže. U pasu měl sedm albirejských orlů a na hlavě helmu, kterou jsem si vzal. Šel jsem dál a narazil na místo svého předposledního a posledního boje v tomto temném podzemí. Byla tam řeka a přes ní most, u jehož konců byly obrovské hromady svítících kamenů. Na mostě stála malá postavička v kápi. Chtěl jsem přes most přejít, ale zastavila mě. Byl to muž, z nějaké podzemní rasy. Řekl si za přechod přes most dvacet zlatých. Otočil jsem se tedy a požádal boha o přenesení. Octl jsem se na druhém konci mostu. Ten mužík se otočil a v jeho obličejí byla vidět nevole a rozmrzení z mého řešení problému. Něco zamumlal a já byl najednou pokrytý zeleným, lepčavým, smradlavým slizem, který mě zpomaloval. Poté zamumlal ještě něco, ale nic se díky všem bohům nestalo. Dostihl jsem ho. Byl jsem rozlícen z toho, že na mne zaútočil, i když já mu nic neudělal a začal ho fackovat. Najednou jsem pod svou zbrojí ucítil dvě ostří dýk. Musel jsem se odzbrojit a jít hledat těch dvacet zlatých. Nepomohlo ani to, že jsem se dvakrát spojil s bohem a požádal ho o pomoc! Poprvé jsem se pokusil udělat to, co u goblinů – přikázal mu si lehnout. Nic bohužel neudělal. A poté jsem se ho pokusil oslepit. Bůh mne vyslyšel, ale ten mužík to vydržel, jen si trochu promnul oči a nic se mu nestalo. Odebral jsem se tedy tam, kde jsem se mohl modlit a bůh mi za modlitby přislíbil svoji další pomoc.

Znovu jsem se přenesl přímo k němu. Byla to potupa, a také napolovic sebevražda, stát proti vlastnímu meči. Velmi ošklivě mi rozsek pravé stehno a poranil mě ještě na několik místech. Poté něco zamumlal a přenesl se do rohu místnosti. Rozzouřen ze zranění jsem se k němu přihnal a chvíli ho kopal. Poté jsem si vzal některé věci, které jsem u něj našel.

Neměl bych bojovat ve vzteku, je to ta nejhorší věc, která se může stát. Stalo se mi to poprvé, a také doufám, že i naposled. Asi by se to nestalo, nebýt té tmy a události předchozí. Ošetřil jsem nás oba dva. Vybelhal jsem se do druhého patra a tam mě čekalo jedno z největších překvapení za celý pobyt v podzemní říši. Ramxir! Od něj jsem se dozvěděl, že Davida našel zraněného a asi před sedmi dny ho donesl do Hai. A byl požádán, aby našel i mne. Řekl mi, že pokud zde již nechci zůstat asi o den déle, musím mu pro následující kouzlo naprosto důvěřovat. S nadějí na světlo jsem svolil a pozoroval obláček rostoucí za jeho zařikávání. Najednou z něj vylétl blesk a já se v křech zhroutil k zemi. Když jsem se probral, zjistil jsem, že jsem orel. Vylétli jsme nahoru, letěli jsme nad hlavami desítek goblinů, skrz které bych se musel jinak probíjovat a skrz které by se nedokázal probíjovat ani David. A pak jsme vylétlí nahoru!

Tak krásný pocit jsem ještě snad nikdy nezažil! Byt tak blízko slunci a bohu, moci létat v plné volnosti jako krásný, majestátní orel, jeden z těch vznešených dravců!

Přistáli jsme před narychlo, ale pevně vybudovanou palisádou u Hai. Proměnili se zpět a vyrazili k našemu domu. Po měsíci jsem si s Davidem padl do náruče. Ani jeden jsme nedoufali, že toho druhého ještě někdy uvidíme. Jeho prý takto zranilo deset goblinů. Nohu měl v dlaze a hlavu ovázanou obvazy. Jak bych asi vypadal já?

Vyprávěl jsem mu, co všechno se mi stalo. Jsem rád, že je to již za mnou. Snad jen bohové vědí, co se stane příště.

Chtěl bych se naučit bojovat v plátové zbroji. Slíbil mi, že až bude dostatek času, začne mě učit. Také bych již někdy rád podstoupil vyšší svěcení, přišel čas.

Pod Vlčí pevností jsem utrpěl mnohá zranění, ale byla to zkušenost, na kterou se nezapomíná a která naučí člověka vážit si toho, co má.

Také jsem se konečně po měsíci umyl. Velmi příjemné, řekl bych, že nejen pro mne, ale i pro okolí. Zasal jsem si k labečnickovi, nechal si upravit vlasy a nechal si kratší vousy. Z peněz, které jsem dole našel, bych si měl koupit nové šaty, štít, zbroj a nějaké další věci.

To, že jsem prošel podzemím pod Vlčí pevností, pln bolesti a stesku po slunci a musel přecházet plno ran a krutých soubojů na život a na smrt, utržil mnoho leckdy těžkých ran a šrámů a zažíval spousty jiných strastí mě utvrdilo v tom, že na světě musí být více lidí, o které se mohou ostatní opřít, požádat je o pomoc a vědět, že ji dostanou, lidí, kteří konají dobro všude, kam přijdou, šíří víru slovem a mýtí zlo mečem, lidí jako David. Lidí ve službě svému bohu tělem i duší a všude, kde je zapotřebí.

To, že sedím zde a píši tyto řádky dokazuje, že mne bůh nezklamal. Nezklamal on mne, nezklamu ani já jeho.

Vím, že to leckdy nebude zdaleka lehké, vím, že někdy asi budu pochybovat o správnosti toho, co zde dělám. Jsem dostatečně všímavý na to, abych viděl, že život takový, jaký si chci zvolit, bude pln bolesti a stesku, mé bolesti a stesku. Asi mne bude hodně lidí nenávidět, ale budu se snažit, jak jen to půjde.

David mě požádal, abych zašel za zdejším hostinským, napsal mu prý nějaký naléhavý dopis o pomoc a vzhledem k tomu, že se momentálně ani nemůže pořádně hýbat, byl by rád, kdybych tu práci vykonal já. Jakmile dokončím tak hodinovou modlitbu, zjistím, co se děje.



2.1.847 KL

Konečně je to za mnou. Zajímavý člověk, ten hostinský. Oznamoval mi, že v jeho sklípku se něco usídlilo. Někdy čas do sklípku nechodil, a když teď poslal čtyři pacholky pro víno, vrátil se jeden a mluvil o nějakém uhranutí. Když jsem se vyptával více, zjistil jsem, že po čase zemřel. Prý mluvil něco o nějaké upírce. Zajímalo by mne, odkud to jméno zjistil. To, co jsem potkal, se upírka opravdu jmenovalo. Ale nepředpokládám, že by mu to řeklo, že se to tak jmenuje. Ve sklepe bylo tak okolo třiceti až čtyřiceti obrovských krys a jedna vychrtlá válečná doga. Škrábanec od krysy se zahojí, snad nezačne hnisat, ale ten pes mě nepříjemně pokousal na pravé ruce, asi mi zůstane jizva od zubů na obou stranách ruky.

V hlavní místnosti ležela krásná spící dívka. U té krásy by se člověk snad i bál hýbat, aby ji neporušil. Když jsem ji probudil, postavila se, chvíli se protahovala, ale neřekla ani slovo. Najednou se její ústa protáhla do obrovského šklebu, odhalila obrovské špičaté zuby a začala řvát tak hlasitě, že mi začala téct krev z bolesti týraných uší. Několikrát jsem ji pořádně seknul, musel jsem ale dokonce utéct z podzemí a zaběhnout si k Vetešníkovu pro dva léčivé lektvary, ale nakonec jsem ji udolal. Zajímavé stvoření. Krásná, křehká dívka s obrovskými tesáky a černýma očima bez bělma, která dokáže nelidsky řvát, dokáže jen silou své vůle člověka zmást, že seká do všeho okolo, umí se měnit v netopýra, prochází zavřenými dveřmi, buď je hodně mrštná, nebo jí nevadí prudké světlo a její krysy jsou za ni schopné položit život. Jedna mi skočila do rány, která měla být její poslední. Musí k sobě ty krysy poutat nějakou zvláštní silou, nebo o ně snad nějak pečovat, ale ta z vířata ji mají raději, než se be.

Jen by mě zajímalo, kde je to uhranutí, o kterém blekotal pacholek před smrtí u léčitele. Asi se ještě budu muset vyptat, jak vypadal, když ho sem přinesli. Že by ho tak uchvátily ty oči, nebo za to uhranutí považoval ten řev? Ještě se optám.

Také jsem si u kováře znovu objednal stejný štít, jako se mi ztratil v řece. Kovový, leštěný dračí štít s vnitřní hranou sraženou, pevný úchyt na dlaň, dva široké, pevné pásky z huami kůže a měkčení. Ještě jsem si chtěl nechat vyrýt svůj znak, ale to by mohlo zvednout cenu až na dvojnásobek, takže se ještě budu muset rozmyslet. Nechal jsem u něj meč, na ušití pochvy z pevné kůže a s vyztužením železem, aby se za chvíli neprožzla. Seženu si k ní ještě nějaký pevný, široký pásek. O zbroji se asi poradím zítra s Davidem podle toho, jak budou vypadat naše další kroky. Buď si koupím dlouhou do půli stehen a k loktům, nebo krátkou, ale byly by k ní i kroužkové kalhoty s polstrováním, pod oblečení. Určitě si ale pořídím nové rukavice a nátepníky. Rukavice bych rád tentokrát plátové, ale ty tu asi neseženu, stejně jako zbroj. Tuhle noc asi spát nebudu, probudil jsem se teď v devět večer. Asi se budu modlit. Také si budu muset sehnat nové oblečení. Po tom souboji s desítkami krys a upírkou jsou zakřivené a trochu podrápané.



8.1.847 KL

Sařídil jsem si většinu věcí, které budu k životu zde potřebovat. Asi zde budu nějaký čas přebývat. Ramxir si se mnou zdá se vyměnil místo při hledání Airte a já jsem byl požádán, abych zastal povinnosti kněze města Hai. Zdejší kněz, Učencův služebník Divitrés, se před několika dny rozhodl odsud odjet do Albirea a požádal Davida, jestli by nezastal tuto funkci. A David požádal mne, protože on musí hledat Airte.

Jakýmsi přijímacím pohovorem jsem prošel, už dva dny pracuji na kázání o nebezpečí temné Desítky a potřebě víry a lásky.

Také jsem si za nashromážděné peníze pořídil tu kroužkovou zbroj s kalhotami, přilbici, několik halen s mým symbolem a čtvero kalhot. K tomu jsem si objednal jedny sandály, dvojce škorňe a jedny velmi pevné těžké boty na cesty. Také jsem si koupil dvě dýky.

Dnes ráno odletěli David s Ramxirem na další průzkum k Vlčí pevnosti, měli by se, podle svých odhadů vrátit někdy desátého ráno, David by rád stihl můj obřad.

Zajímal by mne, jak jejich cesta dopadne. Snad lépe, než ta minulá. Přeci jenom je Ramxir lepší než já. S jeho kouzly toho zvládnou mnohem víc a nemusejí sázet na náhodu, jestli se utopí v řece, nebo ne. Provázej je Aurion.



10.1.847 KL

Obřad před chvílkou skončil. David se bohužel neukázal, snad se vrátí co nejdříve. Divitrés mi oznámil, že jsem jeho zkoušku, tedy obřad, zvládl výborně a předal mi pověřovací listinu a odznaky Haiského kněze – prsten se stylizovanými dvěma kříži na kopci a pěti letícími ptáky, amulet se stejnými symboly a vyřezávanou hůl. Uklidil jsem svíčky, které byly při obřadu potřeba a vrátil se domů. Jsem zvědav, kdo mi je zaplatil. A také je věčná škoda, že Vetešník odjel lodí také, poslední dobou jsem u něj každou chvíli něco kupoval. Ty svíčky prý zaplatil někdo, kdo chtěl zůstat v tajnosti.



12.1.847 KL

Jak mi před chvílí Rodriguez řekl, když odcházejí hobiti, nastávají zlé časy. Tuto noc jsem měl vidění – možná bůh, kdo ví. Objevil jsem se v řádovém rouchu před svým klášterem v Erinu. Byla tma. Vešel jsem na nádvoří a zaklepal na dveře. Z nich vyšel Wingu, ale vypadal zvláště. Místo očí... lépe řečeno tam, kde jsou oči, vycházel silný zlatý svit, že nebylo poznat, jestli oči má, nebo ne. A co je zvláštější, vypadal, jako když jsem ho poznal před deseti lety. Začal mluvit.

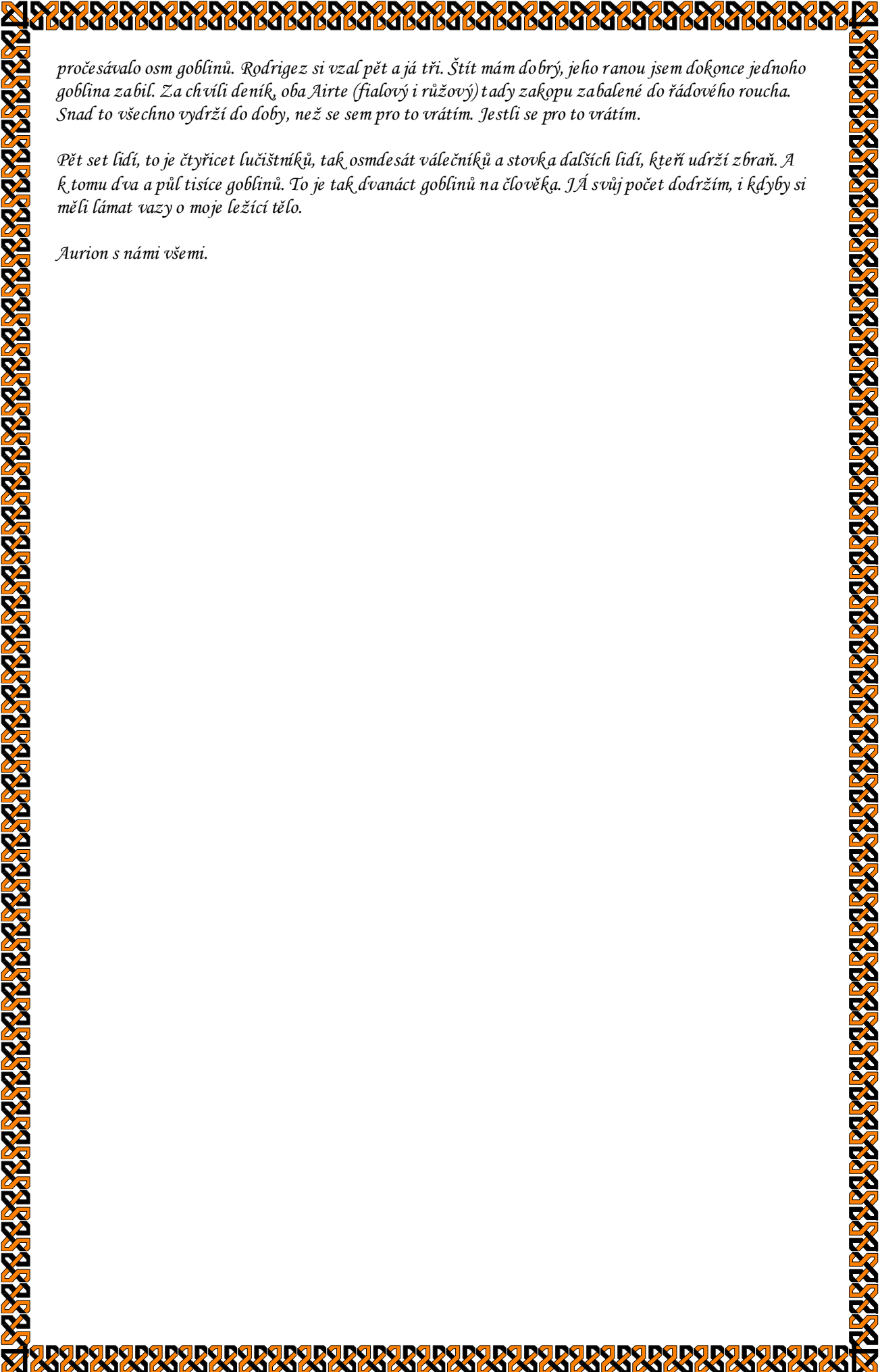
Tvá cesta povede přes spáleniště tvých vzpomínek. Tvá duše otevře nové brány utrpení. Co je utrpení? Odpověděl jsem, že bolest v duši.

Řekl že ne, že utrpení je život bez svobody a absence smrti. A pokračoval: V dobách nejtěžších je naše víra nejvíce trápena, ale také se nejvíce zoceluje. Tvá volba leží před tebou. Jejich už byla dána. Pamatuji, že existují chvíle, kdy je lepší strhnout i poslední část svého života, abys zachránil zbytek,

Probudil jsem se a ze spánků mi tekla krev.

Ráno mě probudil Davidův křik, snad jako když hoří. Vběhl do pokoje v plátové zbroji, zaprášený, se šrámy na hlavě. Z Vlčí pevnosti vyzvedli dva Airte. Jeden Ramxir hodí do moře, právě letí do Albirea a druhý...

Přes dva a půl tisíce goblinů pochoduje na Hai, aby ho srovnali se zemí. Musel jsem se okamžitě obléknout, vzal jsem si zbroj, zbraň, štít, deník, psací potřeby a roucha a jel jsem to vše schovat s Rodrigezem. Jeli jsme do čtyř odpoledne a kus před téměř pralesem jsme narazili na roklí, kterou



pročesávalo osm goblinů. Rodrigez si vzal pět a já tři. Štít mám dobrý, jeho ranou jsem dokonce jednoho goblina zabil. Za chvíli deník, oba Airte (fialový i růžový) tady zakopu zabalené do řádového roucha. Snad to všechno vydrží do doby, než se sem pro to vrátím. Jestli se pro to vrátím.

Pět set lidí, to je čtyřicet lučištníků, tak osmdesát válečníků a stovka dalších lidí, kteří udrží zbraň. A k tomu dva a půl tisíce goblinů. To je tak dvanáct goblinů na člověka. Já svůj počet dodržím, i kdyby si měli lámat vazy o moje ležící tělo.

Aurion s námi všemi.

Bohové mají vždy pravdu. Dopadlo to tak, jak by to dopadnout nemělo. Nikdy. Sedím v troskách malého městečka, poblíž jí Rodrigez a kolem nás se válí stovky, tisíce vybělených koster goblinů a lidí, nevinných lidí, mírumilovných lidí a mých přátel. Nejvíce mě drásá to, že sedím u hrobu jednoho z nejlepších lidí, které jsem kdy potkal, možná i toho nejlepšího. Davida. Dvanáctého chladna zaútočilo na Hai několik tisíc goblinů. David odmítl nabídku výměny jeho života za bezpečnost pro Hai na pět let. Stejně by ho umučili a Hai srovnali se zemí. Starosta ho chtěl vydat násilím, ale to se mu nepovedlo. Oněch čtrnáct šlechticů, kteří Hai vedli, ho málem zlynčovali. Stáli jsme na hradbách, já za nimi za bránou a poslouchali řev goblinů. Přesně ve dvě hodiny odpoledne se vrhli na palisády. Nepočítali ztráty, prostě se je snažili porubat sekerami! Všichni šlechtici s Davidem v čele vyjeli na koních ven a bili gobliny po desítkách. Já jich zastřelil a proklál mečem sedmáct, než mi prorazili helmu a tím omráčili. Uviděl jsem Trollika, jak s dvaceti lidmi v plátových zbrojích přijeli na protější kopec a nezapojili se do bitvy, prostě se otočili! Doufal jsem, že pokud neměl hodně dobrý důvod, Aurion ho za to potrestá. Poté mi goblini sebrali meč a z broj a přitáhli k ostatním. Starosta velmi krutě umučil a nás, zbylých sedmáct, odvedli. Možná si každý buh vybral jednoho přeživšího a Aurion si vybral mě. Proč ale ne Davida? Odvlekli nás do Vlčí pevnosti. Tvrdě fyzicky jsme pracovali, i zastavení k otření čela se trestalo smrtí. Většina lidí přežila půl roku. Já vytrval patnáct měsíců. Tou dobou jsem se se skupinkou goblinů pálících vesnice dostal až k Antilopí řece. Když přede mnou ubili posledního člověka, který kromě mě přežil Hai, na toho goblina jsem se vrhnul a ubil ho k smrti. V ten okamžik přiletlo z houští několik šípů a povraždily zbytek. Zachránila mě družina elfky Marisy. Trpaslík Marlin, věčně nedůvěřivý a s velkou sekerou na zádech. Malý kouzelník Orli je zdec, věčně v kápi. A bojovníci Světoslav a Radimír.

Odvezli mě do Rilundu. Po fyzické práci nastal psychický šok, Trollik se dostal do městské rady. Má vzhled pyšného a oči zlého člověka. Vznikly tři řády pod Aurionovou, Faeronovou a Gorovou církví. Hanba Sedmáctky. Inkvizice, vraždění vinných i nevinných, likvidace lidí s tělesnými vadami. Představitel Oanitů zemřel. Bohové Desítky nějakým záhadným způsobem zřídili, aby se mu ve spánku zdály příšerné noční můry. Před smrtí měsíc nezamhouřil oko. Nový představený mě ihned po ukončení výcviku a vysvěcení vyrazil z kláštera. Dokázal jsem se ale zkontakťovat s Ramxírem a doletěli jsme sem, do Hai, pro Davidův meč a tento deník.

Naštěstí je poměrně nepoškozený, jen trochu nevlhly zadní desky v rohu.

Davidův meč ale vytáhnout ze země nešel, přestože byl zaražený sotva deset coulů. Ramxír z toho byl viditelně silně rozrušen. Pak mi řekl, že tento meč dokáže vytáhnout pouze nepoškozená duše. Zjevně si myslel, že ho dokážu vytáhnout. Poté mi také oznámil, že David mi chtěl těsně před smrtí něco říct, protože jsem byl blízko.

Poté jsme zaletěli pro tento deník, Goblini už tady kopalí, nejbližší díra byla asi pět sáhů od místa, kde ležel deník a Airte. Stáli tam tři goblini. Pustil jsem se s nimi do boje. Dva jsem zabil. Když jsem se tomu třetímu díval do očí těsně před tím, než bych ho probodnul, něco jsem si uvědomil. Vždyť se ze mě začal stávat stroj na zabíjení, žijící jen pro nikdy nekončící pomstu za Hai. Ten goblin měl v očích strach. Strach o svůj život, strach, jaký mívá před smrtí každý, kdo není na dně. Co jsem to vůbec dělal? To nemá smysl, jen vraždit pro vraždu.

Požádám Ramxíra, abychom odletěli zpět do Erinu, rád bych se vrátil do kláštera k Wingu a oddal se pokání. Byl jsem zaslepený zlem a pomstou.

Davidova duše může odpočívat v pokoji. Každého třicátého ovocna věnuji dlouhou modlitbu Tal'ie, a každého dvanáctého chladna modlitbu jemu.

Až učiním pokání, budu se nadále věnovat svému výcviku, a poté studiu teologie a dalších věd. Budu se starat o výcvik a znalosti svoje, ale i mladších členů řádu.

Tam budu pravděpodobně jmenován staršinou a na vlastní žádost přijmu řádové jméno Asgaroth. Kéž toto jméno vyhnanců zůstane tak čisté, jak jsem ho převzal od Davida.

